

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

עיתון בית הספר הכפר הירוק	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	מנהלת נעמי אלישיב	עורכת ראשית ומורה מלווה ורדה קרין	עורך משנה יוסי משען	עורכת ענבל וסלי	סגני עורכת אלה זליקובסקי מולר, איתי טופז	עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן	יום שישי, י"ג בכסלו תשע"ח 1.12.2017
---------------------------	-----------------------------	-------------------	-----------------------------------	---------------------	-----------------	--	------------------------------	-------------------------------------

נוגעים בשמיעים

מתקינים מכונות השמליות לבעלי מוגבלויות, לומדים על יסודות המשטר הטוטליטרי ושומעים איך זה לחיות תחתיו. מנגנים, מארחים תלמידים מכל העולם, וגם קצת נוסעים בעצמנו. מציינים 70, חוגגים חגים וחורשים את הארץ מכל הכיוונים • אנחנו מסכמים פעילות אל תחמיצו!

70
הכפר חוגג 70 למדינה

98.9%
זכאים לבגרות!

הכפר הירוק נמצא בראש רשימת הזכאות לבגרות הארצית - עם 98.9% זכאים לבגרות! בחודש אוגוסט נחשפה רשימת בתי הספר המובילים בארץ באחוזי הזכאות לבגרות, שבה הגיע הכפר למקום העשירי, ממש לפני עירוני א' ותיכון חדש. כמו כן, הכפר דורג גבוה ברשימת בתי הספר המצטיינים של משרד החינוך וציון 100 במיצ"בים הארציים במתמטיקה, בלשון ובאנגלית. כל הכבוד לתלמידים וכמובן, גם למורים!
אלה זליקובסקי
מוכר, י"א/4

רגע לזכרו

ערכנו טקס זיכרון צנוע ליצחק רבין ליד האנדרטה שבמורד מדרגות העירייה

הקראנו את נאומו האחרון. טקס ליד האנדרטה

יום הזיכרון ליצחק רבין איננו סתם מועד זיכרון בלוח השנה הישראלי. הרצח של ראש ממשלה בידי מתנקש יהודי הוא יום טראומטי לעם בישראל וצללקת קשה לדמוקרטיה הישראלית הצעירה.

המורה לאזרחות, ורדה קרין, בחרה בדרך מיוחדת לאפשר לנו לציין את היום הנורא הזה, שאיננו רק לימודים על פועלו וזכרו, אלא חיבור רגשי יותר.

ביום גשום, יצאנו באוטובוס 8 תלמידים יחד עם ורדה כדי להיניח זר באנדרטה לזכרו של יצחק רבין, המוצבת במקום הירצחו בכיכר רבין (שנקראה בעבר כיכר מלכי ישראל).

הגענו למקום בשעות הבוקר, וכבר פגשנו אנשים רבים נוספים שעלו למקום. לבושים בחולצות לבנות עם סמל בית ספר, היינו גאים להניח זר הנושא את שם בית הספר על האנדרטה. עמדנו לצד האנדרטה, הקראנו את נאומו האחרון של רבין, אותו נשא דקות לפני הירצחו מעל מרפסת העירייה בפני המון רב שבא לתמוך במדיניות השלום שלו, בעתות של התלהמות ואלימות נגדו. לאחר מכן שרנו גם את שיר הרעות של חיים גורי, השיר שיצחק רבין אהב במיוחד, בהיותו איש צבא עוד מימי הפלמ"ח, כשהוא נושא על נס את הקשר המיוחד שבין הלוחמים, חברות שאין לה אחר.

קראנו גם את השיר "גשם אחרון" של עידית חכמוביץ' מקיבוץ יגור, אשר כתבה אותו לאחר הירצחו של יצחק רבין. אנחנו לא הכרנו לא את השיר ולא את העובדה שמיד לאחר הירצחו חיפשו האזרחים האבלים וההמומים דרך לבטא את אבלם, וחלקם עשו זאת בדרך של כתיבת שירים. ורדה קרין סיפרה לנו על כך והביאה לנו את השיר "גשם אחרון", שבו הכותבת אכלה על עצמה ועל העם שנותר מאחור ללא מנהיג. היה מרגש מאוד לקרוא את השיר הזה במקום הזה.

לציון האירוע הטראומטי. טקס בכפר

ליד האנדרטה קיים גם קיר עם גרפיטי שריססו התושבים ובו הביאו את תדהמתם ואבלם על הירצחו של ראש ממשלתם. ורדה סיפרה לנו שכל הקירות שסביב העירייה היו מרוססים כך מיד לאחר הרצח. במלאת שנה למותו החליטה העירייה לצבוע את כל הקירות אבל השאירה מקטע אחד להנציח את אופן הבעת הכאב הזה. ורדה הסבה גם את תשומת ליבנו לסימונים על המדרכה, שמשחזרים את רגעי הרצח, היכן עמדו המאבטחים, יצחק רבין והרוצח.

טעונים רגשית, אבל גאים מאוד בייצוג בית ספרנו, חזרנו יחד לבית הספר.

מאיה נייגר, עופרי ריטר, ט' 6/

רעות ללא מלים

ביום שני, 30.10, נסענו אני ועוד שבעה ילדים מט' 6/ והמורה ורדה קרין לכיכר רבין כדי לקיים טקס לזכר ראש הממשלה שנרצח. במהלכו שרנו את שיר הרעות והקראנו את נאומו האחרון של יצחק רבין ושיר שכתבו עליו.

אני התרגשתי מאוד כשהנחנו זר פרחים על האנדרטה וכשראינו את קיר הגרפיטי המפורסם. העוברים והשבים עצרו מסדר יומם כדי להקדיש עמנו רגע לזכרו.

לאחר מכן ישבנו בכיכר רבין וניהלנו שיח סביב השאלה – מה עושים כשלא מסכימים עם משהו? ללא ספק זאת היתה חוויה מיוחדת.

יונתן אבידור, ט' 6/

מנהלת שש שנת

נעמי אלישיב

בסימן שנת השבעים (1)

בטקס פתיחת השנה. הנהלת הכפר

הכפר הירוק חוגג 70 שנה למדינה, ובגילון חגיגי זה תוכלו לקרוא על הפעילויות הנעשות בנושא זה. כרזות ותמונות העוסקות בחגיגות השבעים ניבטות מכל עבר. תודה לענת בראל, רכזת אמנות, על עיצובן.

בכל חודש דפנה אלגר שולחת לקהילת בית הספר סקירה על אירועים היסטוריים מכוננים מדברי ימיה של המדינה, ובמרוצת השנה נפגשו התלמידים עם דמויות המסמלות את הישגיה של מדינת ישראל.

אני מאחלת לכולנו שנה שבה נחגוג תמיד את הישגי המדינה.

עורכת

ענבל וסלי, י"א/2

בסימן שנת השבעים (2)

גיליון זה של עיתון הכפר הירוק נכתב בסימן 70 שנה למדינת ישראל. כיוון שבית הספר שלנו קיים כבר לא מעט שנים, הוא היה עד ללא מעט שינויים הדרגתיים ותהפוכות בחברה הישראלית.

כעורכת חדשה, התוודעתי להיבטים שונים ומגוונים של הקשר שלנו, כתלמידים וכאזרחים, עם החברה על שלל רבדיה, ועם מקומה של ישראל בעולם.

במהלך חצי השנה האחרונה התעסקתי הרבה עם שאלות מדיניות, מוסריות וחברתיות, עיסוק שלוה מבחינות רבות בתהליך הכתיבה והעריכה של העיתון. בשיתוף פעולה צמוד עם ורדה קרין, המורה האחראית על עיתון הכפר, אלה זליקובסקי מולך, עורכת המשנה, ועוד מספר נכבד של אנשים נפלאים, השתדלנו לאסוף חוויות ורעיונות של תלמידי הכפר הירוק, המשקפים, לפחות חלקית, את הלך הרוח של תלמידי ועובדי הכפר בימים אלו, כחלק קטן מהחברה הישראלית והאנושית כולה. קריאה מהנה!

עיתון בית הספר הכפר הירוק | מנהלת נעמי אלישיב | עורכת ראשית ומורה מלווה ורדה קרין | עורך משנה | יוסי משען | עורכת ענבל וסלי

סגני עורכת | אלה זליקובסקי מולך, איתי טופז | כתבים | ענבל וסלי, אלה זליקובסקי מולך, איתי טופז, עומר בוויאר, ארי להבי, יהונתן גריל, איתי זיגלמן, שקד בכאש, לורן שרף, יסמין דרוק, עדי טלמון, להב נווה, ליאור אהביה, שירה שניר, גונן צמרמן, מיכל ברונפולסקי, דוד ברשד, אפיק אלטמן, יהונתן גריל, יובל קונס, דפנה אלגד, כפיר אברהמי, מישל חייפיץ, דייב אלג'ס, נדב אבידן, גוני כסיף, לינה דיטרין הוזמן, דנה דיטרין הוזמן, בנימין סטרצליקי, נועה ברנר, קסניה קרה, בט סמודה, דורה ירושקו, קטיה רזניק, לרה וולמבוטסיקיה, ז'ניה קורצא, אנסטסיה גריגורביה, מיכל אדירי אלוש, יונתן אבידור, דוד ברשד, דניאל בוגטירביץ, ריטר עופרי, מאיה נייגר, רם לוי, אחינועם רוזנבאום, מעיין קרת, יוניס אקמיסאן, אירן דיאז, אריליסה קולה, סוף רוחס נאור | צלמים | ורדה קרין, יוסי משען, יוסי עובד, גניה קולקוב, בני פרדה, דני אשר, ענבל וסלי, עופרי שובל, יעל הולאן, שחר סתוי, גילה אפשטיין, עדינה ברגר אידו, נורית שלם, גבי כהן, נועם נדיר, נטע כדר קרמר, אנה חייט, אסף גולדפרד, רועי מרון, עינת אלרון, יהב ישי, אורית טלמון, גל מאור, שני זכאי, אורנית שור גרינבאום, מאיה קוגן, שי זילברשץ אידו, אלה זליקובסקי מולך, איתי קושט | יועצים טכנולוגיים | רודי רודיטי, אבי תירוש, שירז איפרגן, יוסי משען

עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן | עיצוב גרפי המרכז הגרפי | מערכת "ידיעות אחרונות שלי": 03-6082524 | דוא"ל | yt@yedioth.co.il | כתובת רח' נח מוזס 1, ראשון לציון

מפגש חברתי של
בוגרים ותוכנית
אמנותית. 25 לנועל"ה

נועל"ה לצורך עלייה

בקיץ חגגנו 25 שנה לתוכנית נועל"ה • מפגש חברתי, תוכנית אמנותית וכמובן כיבוד כיד המלך • היה מרשים וגם כיף

כמו כן, הוקרן סרט קצר בשם "אל הארץ אשר אראך" שביים, צילום וערך שחק פז. בסרט התראיינו איגור מוס, מנהל הפנימייה ובוגר נועל"ה מחזור א' וכן מספר תלמידי נועל"ה בהווה. תלמידי נועל"ה מהכפר הירוק וכן כל צוות נועל"ה הבוגר, מד" ריכים, אימהות הבית ושינשינים, עברו קשה מאוד לפני האירוע, במהלכו ולאחריו - ועל כך אנחנו מודים להם. תודה גם לרכזת נועל"ה, עדינה ברגה.

עדינה ברגה, רכזת נועל"ה

במפגש ניגנו הרכבים מוזיקליים שהנעימו את האווירה, והתקיימה תערוכת תמונות ממוסדות נועל"ה השונים. ארוחת ערב כיד המלך, חולקה למשתתפים. לאחר מכן התחיל הטקס המרכזי באמפיתיאטרון, שהתמלא עד אפס מקום, וכלל תוכנית אמנותית עשירה, של קטעי נגינה, שירה וריקוד. התזמורת הסימפונית של המינהל לחינוך התיישבותי-פנימייתי ועליית הנוער, בניצוחו של לב ארשטיין, ליוותה את התוכנית לאורך כל הערב.

ב-1 ביוני 2017 התקיים אצלנו בכפר הירוק אירוע מרכזי של המינהל לחינוך התיישבותי-פנימייתי ועליית הנוער, בשיתוף מנהלת נועל"ה ובחסות שר החינוך נפתלי בנט, לציון 25 שנה לתוכנית נועל"ה! לאירוע הגיעו כ-1700 חניכי נועל"ה המתחנכים בהווה בתוכנית נועל"ה ביותר מ-20 כפרי נוער ואולפנות ברחבי הארץ. כמו כן, הגיעו נציגי מינהלת נועל"ה, צוותי נועל"ה ובוגרים. תחילה התקיים מפגש חברתי בחורשת הפסלים ובדשא המרכזי.

"עכשיו אני רואה תמונה שונה של ישראל"

כך אומרת אחת המשתתפות בקונגרס הבינלאומי ה-9, שהתקיים בקיץ בכפר • בני נוער מגרמניה, הולנד, אוסטריה, בולגריה וטייוואן הגיעו לשבוע מעשיר וחוויתי בנושא המשבר מים הגלובלי, ובדרך הכירו את הארץ וגם חברים חדשים

המחזיה את סיפור יצירת לוח השנה הסיני, בתחושות צבעוניות ומיוחדות. במהלך הקונגרס לומדים התלמידים אינסוף דברים חדשים, חווים חוויות חד פעמיות ואולי החשוב מכל - מכירים חברים חדשים. שאלנו כמה מהמשתתפים מה הם חושבים על הקונגרס הבינלאומי:

מייקל קרבס, גרמניה: "זה נפלא וחשוב מאוד, שאתם מזמינים לכאן אנשים מכל העולם. רוב האנשים יודעים רק דברים רעים על ישראל, מהתקשורת בעיקר, ולבוא לפה, לפגוש אנשים ולחוות חוויות זה דבר מיוחד וחשוב מאוד."

מרטינה מיקוביץ: "השבוע היה אנרגטי ורבי-גוני. נהנתי פה מאוד, וזה הולך להיות זיכרון לכל החיים. למדתי הרבה מאוד על הצד הדתי של החיים בישראל, ועכשיו אני רואה תמונה שונה של ישראל המודרנית."

אנה-מרי ואן דייקן, הולנד: "היה מרשים מאוד להיות פה ולראות איך כל התלמידים מתחברים אחד לשני."

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

למדו על הבעיה - פגשו מספר אנשים הקשורים לתחום (כמו מייסד "Green Course" ומנהל המכירות של "לשתות"), דנו בדרכי פתרון שונות ושמעו הרצאות על נושאים מגוונים. ביניהם הקשר בין מים למגרה, היגינה והתפלה, המקורות השונים של מים והקשר בין מים לשלום עולמי. התלמידים גם התנסו במודל האו"ם - תוכנית שבמסגרתה קבוצות מצומצמות של ילדים מייצגות מדינות שונות בעולם בדיונים על נושאים בינלאומיים. הם תירגלו עבודת צוות, ביטוי בקול ופתרון בעיות בדרך יצירתית. נוסף על הלמידה המרובה, התלמידים גם יצאו למספר טיולים במקומות חשובים בארץ, כמו נצרת, ירושלים ותל אביב. ערב אחד הוקדש לגאלה המסורתית - האירוע החגיגי של הכנס. בגאלה מתכנסים כל חברי המשלחות, תלמידי הכפר הירוק ונציגים מהנהלת הכפר, ושומעים ברכות ותודות, הרצאות של אישים חשובים ומאזינים למספר קטעי נגינה בביצוע התזמורת הייצוגית של הכפר. עם זאת, שיא הערב הוא הופעת חברי המשלחות השונות בקטעי הצגה קצרים, אשר מציגים את ההיסטוריה והתרבות של מדינתם. השנה, לדוגמה, המשלחת הטייוואנית

במהלך חודש אוגוסט האחרון התכנס בכפר הירוק הקונגרס הבינלאומי התשיעי, בשיתוף עם בתי ספר שונים מגרמניה, הולנד, אוסטריה, בולגריה וטייוואן. בני נוער בכיתות י"א-י"ב הגיעו לישראל, להתארח בבתים של תלמידי הכפר ובכפר עצמו, לשבוע של למידה וטיול בארץ. הקונגרס הבינלאומי (או בשמו השני, הסמינר הבינלאומי למנהיגות סביבתית) הוא אירוע מיוחד, המתקיים אחת לשנה בכפר הירוק, ובו ילדים מחו"ל מתארחים אצל תלמידי הכפר במהלך סוף שבוע, ואז גרים בכפר עצמו למשך שבוע שבו הם לומדים על בעיות סביבתיות גלובליות, מטיילים בארץ וכמובן, מכירים חברים חדשים. על פי ד"ר קובי נווה (סיסקו), מטרת הקונגרס היא "להפוך את הכפר הירוק למרכז בינלאומי של אחדות ושלום". הקונגרס מתחיל עם אירוח התלמידים הזרים על ידי תלמידים מהכפר. כל תלמיד ישראלי מארח תלמיד אחד או שניים ל"סוף שבוע ישראלי" בביתו. לאחר מכן, בתחילת השבוע, מתאספים כל התלמידים בכפר, ופעילויות הקונגרס עצמן מתחילות. השנה נושא הקונגרס היה משבר המים הגלובלי. התלמידים

חברי המשלחות מציגים קטעים מתרבות ארצם. ערב גאלה של הקונגרס הבינלאומי

חמישים

יובל למלחמת ששת הימים הוא זמן טוב לעצור ולבחון מה קרה לנו כאן מאז • תלמידים, מורים ואנשי צוות משתפים בדברים הטובים וגם באלה שדורשים תיקון

שמחים במדינה שקמה שנות השישים

תצלום: דוד רובינגר

בנוגע להתחלקות לתתי קבוצות: "הייתה התפלגות מאוד רצינית לקבוצות בתוך המדינה, וזה לא דבר טוב. חבל שבתור מדינה ועם אחד אנחנו כל כך מפולגים".

דורית, מורה לפסיכולוגיה ולמנהיגות: "לדעתי, המדינה התקרמה אחורה. כעם יש לנו עוד הרבה מה ללמוד על ניהול מדינה. התפיסה היהודית הברלנית אינה מיטיבה עימנו, שעה שאנו ממשיכים לקיים בתוך מדינה שהיא שלנו התנהלות שבטית, המקטלגת כל אדם כ'משלנו = ראוי', 'לא משלנו = לא ראוי'".

גאולה - לא על חשבון האחר

שלומית, מורה למנהיגות: "מצד אחד צמחנו, גדלנו והשֵׁתפרנו בהרבה תחומים, אבל מצד שני - להתרחבות הזאת יש השפעות שליליות עלינו ועל סביבתנו, ונלווית אליה בעייתיות ערכית".

נעם נדיר, מורה למדעי המדינה, היסטוריה ואזרחות: "אני לא בן אדם ביקורתי או פסימי, החיים יפים בסך הכל. מה שכן, הכיבוש מטריד אותי. כתם מוסרי שנה כרגע על ישראל".

עמרי נחושתי, מורה להיסטוריה ואזרחות: "אין משמעות לגאולה, לביטחון, אם זה בא על חשבון אנשים אחרים".

לומדים את הטבע. יודאלפים בטוול שנתי

← 50 שנה חלפו על המדינה מאז מלחמת ששת הימים, מלחמה שהשאירה חותם משמעותי מאוד על התרבות הישראלית ועל החיים שלנו במדינה הזו. 50 שנה של מאורעות היסטוריים, של התמודדויות רבות, של מלחמה ויש שיגידו - של כיבוש. ומנגד - ואולי יחד עם זאת, 50 שנה של חיים. של זיכרונות, של תרבות, של חינוך, של צמיחה ושל עשייה. אולי זו הזדמנות טובה לעצור ולשאול - מה השתנה? לאן הגענו? יחסינו לאן? ולשאלות האלו יהיו כמובן תשובות רבות ומגוונות, לפחות כמספר האנשים שנשאל. רגע לפני סיומה של שנת הלימודים האחרונה, הסתובבנו ברחבי בית הספר ושאלנו את האנשים שנקרו בדרכנו - "מה דעתכם על ההתקדמות של המדינה שלנו ב-50 השנים האחרונות?". הנה מקבץ תשובות שאספנו מתלמידים, ממורים ומאנשי צוות, אשר משתפים בנקודת מבטם ובחוויותם כאזרחיה של מדינה מורכבת הנתונה לסערות כמעט באופן תמידי.

אומרים שהיה פה שמח לפני שנולדתי

מאיה שוראקי, י"א/5, משתפת בהרשטה: "לדעתי, המדינה השתנתה ב-50 השנים שחלפו, באופן טבעי וספונטני. ישנם אנשים הנוהגים לומר שפעם היה פה יותר טוב, אבל אני לא חושבת שזה נכון".

מבחן התוצאה

שמואל מצוות האחזקה מספר על התפתחות וצמיחה: "התֵקדמנו התקדמות מדהימה. עשו כאן דברים מופלאים. אנחנו עם מופלא, יש לנו יכולות אדירות, הגענו להישגים. ב-50 השנים האחרונות נבנתה פה מדינה לתפארת. אנשים הקריבו את נפשם ואת יקיריהם למען התקומה הזאת, ולכן טוב שיש לנו זיכרון. עם כל הטעויות שנעשו בנוגע למלחמה ולמקומות הקדושים, הגענו לתוצאות יפות בחינוך, בצמיחה, בגדילה, בקליטה, בנוער טוב, דברים שלא מובנים מאליהם. יחד עם כל ההתמודדות מסביב, הכוחות שאנחנו שואבים מהם הם של גיבורי התרבות היהודית ואבותינו, היכולת להמשיך קדימה ולא להירתע".

תלמידת שכבה י"א חושבת, לעומת זאת: "מערכת החינוך לא השתנתה ולא התאימה את עצמה לנוער המתפתח והמשתנה ולערכים השונים הרלוונטיים כיום. דברים מסוימים במדינה לא התפתחו ביחד עם האנשים, וזה תוקע אותנו מלהתפתח כמדינה, כעם וכחברה".

נועם קפלן, י"א: "בהתחשב בזמן הקצר של 50 שנה, התקדמנו התקדמות מרשימה מאוד יחסית למדינות אחרות בעולם. למרות כל הבעיות".

שבטים, שבטים

להב נווה, י"א/5, מתחבר לרעיונותיו של הנשיא ריבלין

זכו בזכרון
הטוב
ש.י. עגנון,
הפיזיקאי-
כימאי דן
שכטמן

תצלום שכתמו: אלכס קולומיסקי

הצנחנים
בכותל.
7 ביוני 1967

תצלום: דוד רובינגר

שמואל, צוות אחזקה: "התקדמנו התקדמות מדהימה... הגענו לתוצאות יפות בחינוך, בצמיחה, בגדילה, בקליטה, דברים שלא מובנים מאליהם"

דינה, מורה: "היום מוצעים כל מיני רעיונות בקשר לשטחים, לדוגמה שיהיו חלק מהטריטוריה הפלסטינית או שיהיו בשליטה בינלאומית. מה שבטוח, דרוש שלטון שיכריע מה עושים, כי זה מצב שלא טוב לאף אחד מהצדדים"

בנימה אישית

אני מאמינה שלכל מטבע יש אינסוף צדדים, ועל כן איש אינו יודע בוודאות מה הדבר הנכון לעשות, מי צודק ומי טועה ובכלל, כיצד ניתן להתייחס למחלוקות כל כך גורליות בחיים שלנו כמדינה.

אבל מעבר לסכסוכים ומעבר לתהיות - הדבר החשוב בעיניי הוא שכולנו בני אדם. כולנו טובים וכולנו רעים, כולנו מקווים שבסופו של דבר יהיה טוב. יתרה מזאת, אני מאמינה שבעידן שלנו אין שום חשיבות אמיתית לשייך הלאומי שלנו בהקשר של חיים משותפים בארץ ישראל ובעולם.

אם נמשיך לייחס חשיבות כל כך גדולה ל"מי נגד מי", שאנחנו כל כך עסוקים בו, ולא נזכור שכולנו בני אדם, לעולם לא נצליח לחיות בשלום. יש שיגידו שזו תקווה לא ריאלית, אבל אני מקווה שנלמד לחיות יחד יום אחד ונוכל להתקדם אל עבר המשך שגשוג והתפתחות לכולם.

אני, נכון לעכשיו, גאה ושמחה להיות ישראלית, אבל גם מודאגת מהעתיד המדיני שלנו ומהבעיות שעל הפרק כבר שנים רבות.

ענבל וסלי, י"א/2

כולנו ילדים של החיים

רות, י"א/3, גרה בשטחים: חושבת שהמצב לא אידיאלי, אבל שלא צריך לפנות הן פלסטינים והן יהודים ממקום מגוריהם כיום. לדבריה, "אנחנו צריכים ללמוד להשלים עם המצב הקיים ולחיות זה לצד זה, מכיוון שמשני הצדדים אנשים כבר הספיקו בשנים שחלפו לבסס להם בית".

תלמיד שכבת י"א: "המדינה נוהגת באופן מאוד לא אחראי כשהיא מאפשרת המשך של יצירת התנחלויות ובכך לא מאפשרת כל פתרון עתידי המערב מסירת שטחים".

דינה ונטורה, מורה לתנ"ך: "אני לא ממש יודעת. אני קיימת רק 32 שנה. גדלתי במדינה שבה מובן מאליו שיש התנחלויות, כלומר שבהכרח יהיו עימותים, וזה לא דווקא צריך להיות ככה. אני יודעת שהיום מוצעים כל מיני רעיונות בקשר לשטחים, לדוגמה שהם יהיו חלק מהטריטוריה הפלסטינית או שהם יהיו בשליטה בינלאומית. מה שבטוח, דרוש שלטון שיכריע מה עושים, כי זה מצב שלא טוב לאף אחד מהצדדים".

החיים עצמם מונגים בתל אביב

תצלום: דנה קופל

המספרים מדברים בעד עצמם (האומנם?)

בישראל הצמיחה בעלייה, אבל גם הילודה (של חרדים), אנשים חיים יותר זמן, אבל ההכנסה לנפש נמוכה (ביחס ליוקר המחיה) • דובר הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה ערן ריפלידיס ירה מספרים לאוויר, אבל אנחנו נשארנו עם הרבה שאלות

איך היהודים מגדירים את עצמם? 70 אחוז כחילונים. הרצאת דובר הלמ"ס

הערבים מהווים כיום כ-20 אחוז מהאוכלוסייה (הכוונה היא כמוכר לערבים ישראלים), ולא צופים גידול באוכלוסייתם בשנים הקרובות, כיוון שנתוני הפרייון שלהם לא השתנו. ישראל היא מקום ראשון בפרייון בין מדינות ה-OECD (הארגון לשיתוף פעולה ולפיתוח כלכלי של המדינות המפותחות). פרייון (או מספרי ילודה) נספר על פי מספר לידות ממוצע לאישה: בישראל מספר הילדים הממוצע הוא 3, שהוא כפול מהממוצע במדינות ה-OECD, כ-1.5.

תוחלת חיים ממוצעת: בקום המדינה תוחלת החיים הממוצעת לגברים היתה 60 שנה, ולנשים 64. בשנות השבעים חלה עלייה משמעותית, 70 לגברים ו-74 לנשים. כיום ישראל מדורגת במקום 8-9 בעולם בתוחלת חיים ממוצעת שמגיעה ל-84, וזאת בשל התקדמות ברפואה הישראלית.

עולים: עיקר העלייה בשנים האחרונות היא מארצות הברית (2,000-2,500 עולים), ובנוסף חל גידול בעלייה מצרפת, בעקבות גל הטרור, ובעלייה מאוקראינה ורוסיה, בעקבות מתח פוליטי. כבר כמעט אין עולים חדשים מאתיופיה.

חינוך: ארגון בינלאומי בחן מדינות שונות באמצעות סקר בת-חומים של אוריינות קריאה, אוריינות מתמטית, ובעיות בסביבה מתוקשבת. הסקר בדק מיומנויות כלליות בקרב אזרחים בגילאי 16 ומעלה. הציון של ישראל הוא 255 מתוך 500, שזה מתחת לממוצע. ההפרשים בהישגים בין האוכלוסייה הערבית והיהודית גדולים. ההישגים של ישראל בתחום הסביבה הממוחשבת טובים יותר מאשר בתחומים האחרים.

סל הצריכה של משקי הבית (משק בית ממוצע בישראל מוגדר כווג עם שני ילדים) הוא 15,053 שקל בחודש. הכנסה ממוצעת: 18,331 שקל בחודש. ההוצאה הכי גדולה היא על דיור - 24 אחוז מההכנסה. לשם השוואה, בקום המדינה ההוצאה הכי גדולה היתה אוכל. ישראל היא מקום ראשון בעולם בהתפלת מים. לפני כמה שנים היה משבר מים חמור בישראל, והיום מצאו לו פתרון: ערן מסיים את דבריו באמירה הבאה: "תמיד יש בעולם משברים ובעיות שלא יודעים איך להתמודד איתם, ואז חושבים וחושבים ומוצאים פתרון. ממש כמו שאתם עכשיו עושים בבית הספר, אתם תהיו המדענים והמנהיגים של העתיד!".

אלו היו חלק קטן מאוד מהנתונים הנוגעים לחברה הישראלית - חלקם מעוררים, וחלקם מעוררים חשש. אז, אם נחזור לרגע להתחלה, למה דווקא בראש השנה? כי ראש השנה הוא התחלה חדשה, הודמנות טובה לשמוע את הנתונים על החברה הישראלית כפי שהיא היום, ולשפר אותה! לחשוב ולמצוא פתרונות לדברים שמצריכים מאיתנו תשומת לב. ממש כפי שנהוג לעשות חשבון נפש אישי בתקופה הזו של השנה - אפשר וצריך גם לחשוב על החברה כולה.

ענבל וסלי, י"א/2

הדובר עם גילי רומן, מנהל הקולג' הבינלאומי

לחשוב על החברה כולה

"בראש השנה עושים הרבה רעש בלשכה המרכזית לסטטיסטיקה", כך פותח ערן ריפלידיס את הרצאתו בפני תלמידי מגמת מדעי החברה בשכבות י"ב-י"ג שנערכה באודיטוריום הגדול - הראשונה בסדרת הרצאות העוסקות באספקטים שונים של החברה הישראלית לרגל ציון 70 שנה למדינה.

ערן, דובר הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, שתפקידה הוא לבדוק ולבחון את החברה הישראלית על תחומיה השונים באמצעות סקרים נרחבים ואיסוף נתונים עדכניים, הגיע לכפר הירוק על מנת לשקף לנו מעט את פני החברה הישראלית כפי שהיא היום.

למה זה חשוב? "אנחנו בודקים ואוספים נתונים כדי שנוכל לטפל במה שצריך טיפול". כלומר, על מנת שנוכל להבין אילו בעיות יש לנו בחברה? לאילו אוכלוסיות צריך להתייחס? וכיצד הכי נכון לנו לנהל את המדינה על סמך מצבה? או במילים אחרות - "ישראל במספרים".

נכון להיום, אוכלוסיית ישראל מונה: 75% יהודים, 21% ערבים, 4% אחרים. בקום המדינה אוכלוסיית ישראל מנתה 800 אלף תושבים, ואילו היום גדלה פי יותר מ-10. עם זאת, מספר היהודים בתפוצות היום חוזר להיות כפי שהיה לפני מלחמת העולם השנייה. אז איך היהודים מגדירים את עצמם? ועוד כמה נתונים מעניינים: 9-10 אחוזים הם חרדים ובשנת 2065 יש לשער שיהוו כ-32 אחוז מהאוכלוסייה.

68-70 אחוז מהאוכלוסייה היום הם חילונים.

דובר הלמ"ס ערן ריפלידיס, עם אלה, סגנית עורכת העיתון

דמוגרפיה אובייקטיבית?

לרגל שנת ה-70 למדינת ישראל הוזמן להרצות לפני תלמידי הכפר הדובר הראשי של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. הרצאה זו היתה מעין "ארוחת טעימות" של נתונים, הדיפה ניחוח של חגיגות ראש השנה ועסקה כולה בסיכום מצבה של ישראל בשנת תשע"ז.

הדובר פתח את ההרצאה בהצגת תפקידי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה (מתן מידע לציבור, עריכת סקרים וייעוץ למשרד ראש הממשלה) ובהמשך הציג כמה נתונים מעניינים, חלקם מעוררים וחלקם מדאיגים. נפתח בטוב. הנתונים הראו כי בישראל קיימת צמיחה רבה בשנים האחרונות, הן מבחינת מספר התושבים והן מבחינת הכלכלה הישראלית שרק הולכת ומתחזקת ומקנה לה דירוג גבוה בקרב מדינות ה-OECD (ארגון המדינות המפותחות). נוסף על כך הוא הראה עלייה ניכרת בתוחלת החיים, נושא שגם בו ישראל מובילה על רוב חברות ה-OECD.

לאחר מכן, עבר לנושא שלאחרונה כובש את סדר היום הציבורי בסערה והוא הדמוגרפיה. הדובר הראה כיצד על פי נתונים אחרונים נים אחוזי הילודה הערביים ירדו מאוד ושווים לאלו של היהודים החילונים (בסביבות 2.4 ילדים למשפחה). מנגד הראה את אחוזי הילודה הגבוהים בקרב המגזר הרתי-לאומי, ובעיקר בקרב המגזר החרדי. אחר כך הציג את אותו גרף, שלאחרונה קנה לעצמו פרסום רב, ובו הוא מראה את אוכלוסיית ישראל ב-2050 וכיצד למעלה משליש מאזרחי ישראל יהיו חרדים.

אף שדיווח עיתונאי אמור להיות אובייקטיבי, כותב שורות אלו ישמח לקחת לעצמו את החירות להזכיר לקוראים כי נתונים אלו אינם כה חד-משמעיים. בשעה שאדם קורא נתונים כאלו עליו לזכור כי הסטטיסטיקה אינה מדע כה מדויק וכי גרפים כאלו אינם מביאים בחשבון עליות באחוז החוזרים בשאלה בעקבות התפתחויות טכ-נולוגיות, למשל. לא לחינם אמר פעם מארק טוויין (סופר אמריקאי המפורסם בין היתר בזכות הספרים "תום סויר" ו"האקלברי פיין"): "ישנם שלושה סוגים של שקרים, שקר גס, שקר לבן וסטטיסטיקה".

נוסף על כך ניתן לטעון שאין זה צירוף מקרים שהמילים סקר ושקר כה דומות. אם כן קראו נתונים אלו עם מידה בריאה של ספק.

לסיום, אני נאלץ להשאיר את הקורא כשטעם מר בפיו: ההכנסה הממוצעת במדינת ישראל נמוכה, ועלות המחיה גבוהה. הפער האדיר בין ה"יש" ל"נחוצ" גורם לאדם לפקפק במצבה של חלקת הארץ הקטנה שלנו כאן במזרח התיכון. ואולי דווקא טוב לסיים בנימה זו לכבוד שנת ה-70 למדינה כדי לזכור שלמרות כל ההישגים הרבים שלנו, יש לנו עוד עבודה.

איתי טופז, י"א/5

ספרייה מהעתיז

מרכז המשאבים המשודרג נפתח! אפשר ללמוד בקבוצות, ללמוד ביחידים, יש יותר מחשבים ויותר אור, אבל הכי חשוב... יש המון ספרים • בואו!

חדרי שקט ועוד מחשבים. טקס פתיחת המרכז

ויקי גליקסון ונופר קץ, ט'2: "מרכז המשאבים החדש משרה אווירה של ריכוז ולמידה. הוא מזמין, ואנחנו באות לפה גם כשיעורים החופשיים. יש יותר מחשבים מהמרכז הישן, אז לא צריך לריב עליהם, והספרים יותר נגישים וחי שופים לעין. מבחינה אסתטית הרבה יותר נעים פה, צבעוני ורחב, ומהנה להיות וללמוד פה. האקווריומים (חדרי הלמידה הקטנים) שקטים ונוחים, ולפנימיסטים שבינינו כיה מאוד לבלות פה גם אחרי הצהריים.

אייל ליטוין, י"א/4: "אני רואה הרבה שוני בין מרכז המשאבים הישן לחדש. הרבה יותר נעים פה מבחינה אסתטית, יותר צבעוני ורחב, יש הרבה מחשבים ואני מאוד נהנה להיכנס וללמוד פה."

ממערכת העיתון נמסר שהמרכז החדש מזמין, חדשני ומעודד למידה, וכי כל תלמיד מוזמן לבקר בו... טיפ קטן: הספות האפורות הן הכי נוחות.

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

בתחילת שנת הלימודים הנוכחית נפתח מרכז המשאבים החדש בכפר הירוק. במרכז המשודרג יש חדרי לימוד פרטניים, חדר ללמידה פרונטלית ומחשבים חדשניים הזמינים לשימוש התלמידים בכל שעות הלימודים. יצאנו לברוק מה חושבים תלמידי ועובדי הכפר על השיפוץ.

אבי תירוש, אחראי המרכז: "אני חושב שהדבר החשוב ביותר הוא התוספת של חדרי השקט, אשר מאפשרים לתלמידים יחידים וקבוצות קטנות ללמוד בצורה אינטימית ושקטה. העיצוב החיצוני החדש משרה אווירה של למידה ורוגע, ומעודד תלמידים לשמור על המקום.

בנוסף, חדר הלמידה החדש מאפשר למורים ולתלמידים להמציא שיטות למידה חדשות שאינן כבולות למוסכמות הכיתה הרגילה. המרכז מתקדם ומאובזר במחשבים, במכוני צילום ובמדפסת חדשים, יש יותר ספרים והחלל יותר פתוח ומואר.

בלוז לבאי השדרה

מגמת מוזיקה ערכה מופע ג'אז בשדרות בן גוריון בתל אביב • הקהל דורש עוד!

מוזיקה לעם

יש כימיה באוויר

בשביל עדה יונת הסקרנות היא מעל לכול. לכן שברה את היד בגיל חמש ולכן קיבלה פרס נובל • הרצאה שהיא השראה

ביום שלישי 26 בספטמבר נסעתי עם כיתה י' 5/ למכון ויצמן, שם שמענו את סיפור חייה של פרופ' עדה יונת, כלת פרס נובל לכימיה לשנת 2009.

היה לי ברור שהתהליך המוביל לזכייה בפרס נובל הוא מסע של מחקר ושל גילוי, וכששמעתי שאני עומד לשמוע את מסעה של עדה יונת לא יכולתי לחכות.

יונת התחילה את ההרצאה בסיפור על הניסויים שארגנה כשהיתה בת חמש. ניסוי בדיקת גובה התקרה הסתיים ביד שבורה, וניסוי בדיקת מעבר נוזלים בחוט צמר נגמר בכווייה. פרופ' עדה יונת סיפרה שהסקרנות שלה היא שהניעה אותה לאורך כל הדרך.

יונת סיפרה על המחקר שלה בדרך שאפילו אני, תלמיד בכיתה ט', מבין בקלות. היא אמרה שהיא סיפרה על המחקר שלה אפילו בגני ילדים. אני מניח שהיא למדה איך להפוך מונחים מסובכים בכיולוגיה למונחים דרך כמה מילים בודדות. בסוף, היא הורתה לכל האנשים שעברו איתה את המסע והופתעתי לשמוע את חוויותיה עם חבריה למסע ולמחקה. סיפוריה על החוויות שעברה עם שותפיה למעבדה גרמו לי להבין עד כמה היא אוהבת לעשות את מה שהיא עושה, ועד כמה היה לה חשוב ליהנות מהמסע שעברה.

הפגישה עם יונת היתה מעוררת השראה, וכעת אני רוצה ליצור את הסיפור שלי, סיפור שבו איהנה מכל רגע.

לא רק אני יצאתי מלא השראה מההרצאה גם חברתי לכיתה, מישל חייפץ, התרשמה עמוקות: "השיעור שקיבלתי היה שלא כל מה אני אעשה אני אצליח, אבל אסור לתת לכשלונות לעצור אותי מלעשות את מה שאני אוהבת". פרופ' עדה יונת היא מודל לחיקוי בעבורנו.

כפיר אברהמי, ט' 6

אז מה היה לנו? (במדע)

אפשר להיות מדענית מעולה ולנהל חיי משפחה. עדה יונת וחברים

הסתדרות הריבוזומים ופיצחה שיטה לסדרם במעבדה. לאחר יותר ממש שנות עבודה פיתחו היא וצוותה שיטה שהיום הפכה ל"סטנדרט" בעולם. עוד סיפרה כי בתחילת דרכה נאלצה לעבוד בכמה עבודות במקביל ללימודים מכיוון שבאה ממשפחה עניייה. לאחר מכן הסבירה את תוכניותיה לעתיד, שקשורות באנטבייטיקה. היא הסבירה מעט על אנטיבייטיקה וסיפרה שהצוות שלה עובד על יצירת סוגים חדשים, כאלו שיהיו טובים יותר ויטפלו בבעיית העמידות שמפתחים החיידקים. עוד הוסיפה כי עתה יש להם אי-אלו הצלחות וכמה סוגים כבר פותחו.

בסוף ההרצאה הורתה לאוניברסיטה ולצוות החוקרים ופנתה במסר אישי לבנות בקהל, באומרה כי אישה יכולה להיות מדענית מצוינת ולנהל חיי משפחה בריאים כפי שתמצא. בעיקר חשוב לזכור מסיפוריה של יונת שאם יש מספיק תשוקה, סקרנות ומאמץ ניתן להצליח לעשות דברים שאחרים טוענים שהם בלתי אפשריים.

איתי טופז, י' 5

יותר מביתה במקום לבית הספר לבנות השכונתי, ואף לימדה את יונת באופן פרטי שנה שלמה כדי שתוכל להתקבל לשם בכיתה ב' (יונת פספסה את כיתה א' בשל החשש של הוריה שתיפגע מאבנים שייורקו על האוטובוס). הרמות השנייה היתה המדענית זוכת שני פרסי הנובל, מארי קירי.

משם עברה לחלק המדעי של ההרצאה. יונת סיפרה שהנושא שעניין אותה בכיולוגיה היה כיצד התא מייצר חלבונים וכיצד פועל הצופן הגנטי בתא (ה-DNA וה-RNA). תחילה היא פישטה את המושגים והסבירה על סוגי חלבונים ועל תפקידם. לאחר מכן הסבירה על התהליך שנעשה לייצור חלבונים באמצעות הריבוזומים ועל הדרך שבה הצוות שלה פעל כדי לגלות תהליך זה (דבר שהוביל לבסוף לידי זכייה בנובל).

נוסף על ההסברים המדעיים היה מעניין לראות שפריצת הדרך נבעה כאשר שכנה יונת בבית חולים בעקבות זעזוע מוח קשה, ונאלצה לקרוא מדע "פשוט". במהלך הקריאה הבינה משהו על אופן

חשיבותה של פשטות

במבט ראשון עדה יונת נראתה מעט לא שייכת לחדר ולמכון ויצמן. שונה מאוד מהסטריאוטיפ של המדען. היא נראתה כמו סבתא חביבה. אך כריגע שפתחה את פיה היה ברור עד כמה היא חדה ומהירה מחשבה ועד כמה היא שייכת לחדר ולמכון שבו עובדים המדענים הכי מבריקים בישראל.

לאורך כל ההרצאה דיברה על נושאים מסובכים ביותר בכיולוגיה המודרנית ועשתה זאת פשטות ובהירות. ההרצאה, שתובלה בהומור קליל, נפתחה בחשיבותה של הסקרנות (ולא של רצינות, לחובבי אוסקר ויילד). פרופסור יונת סיפרה על ילדותה ועל ניסויים שונים שערכה כילדה מלאת תשוקה להבין, ניסויים שלא פעם נגמרו בתאונות ואפילו בשריפה.

יונת דיברה על דמויות שהעניקו לה השראה כילדה, שתי דמויות השונות זו מזו כאש ומים. הראשונה היתה הגננת שלה ששכנעה את הוריה לשלוח את יונת לבית הספר הממלכתי שהיה רחוק

העניקו השראה: הגננת וגם מארי קירי. עדי מנצגר, איתי טופז ושירי המחנכת עם עדה יונת במכון ויצמן

בוקר טוב עולם

חברת הכנסת מיכל בירן בכינוס ש"ש בכפר הירוק

איך הטכנולוגיה משפיעה על הפער החברתי. ד"ר אלכס קומן בהרצאה

מה הקשר בין הון לשלטון ואיך הטכנולוגיה משפיעה על הפער בין עשירים לעניים ● הרצאה מרתקת של ד"ר אלכס קומן

ד"ר קומן הראה לנו את השינוי בפערים בין העשירים לעניים במהלך השנים במדינות שונות, והסביר איך הטכנולוגיה משפיעה על הפער. עם השנים הניירות החברתית עלתה, מה שגרם לאנשים להרוויח הרבה כסף מכלום ולהפסיד הרבה כסף בבת אחת.

ההרצאה העירה את עיני ל"עולם המבוגרים" שנמצא מחוץ לבית הספר, בחיים האמיתיים. הופתעתי והתאכזבתי לגלות, שזוהו עולם שיש בו שוחד וישנה שחיתות. זהו המקום להכיר ולדעת לשפוט את העולם כדי שבעתיד אוכל להשפיע עליו.

כפיר אברהמי, ט'6/

על ישראל ועל כלכלה

בסוף אוקטובר נאספו תלמידי כיתות שונות באודיטוריום הגדול של בית הספר לשמוע הרצאה מפיו של ד"ר אלכס קומן. ההרצאה עסקה בנושא החברה הישראלית והכלכלה. את ההרצאה התחיל קומן בכך שסיפר על העבר שלו ועל השימוש שעושה תחום הכלכלה בתיאוריות. כמו כן, דיבר על

ב-22 באוקטובר כיתתי הצטרפה לשכבות הבוגרות, י"א-י"ב, לשמוע את הרצאתו של ד"ר אלכס קומן בנושא צדק חברתי, מחאה ושוויוניות. הרצאה במסגרת 70 שנים למדינת ישראל שמרכזת מורתנו ורדה קרין.

כששמעתי על ההרצאה, לא ידעתי למה לצפות. הכרתי את הנושאים באופן כללי, אך על כל אחד מהם אפשר להסתכל ממספר כיוונים שונים ולדבר על הרבה נושאים שונים.

בהרצאה הסביר ד"ר קומן איך חברות מתמקדות ביעדן, וכיצד אפשר לפתור בעיה אחת דרך פתרון בעיות קשורות לה. בנוסף, סיפר לנו על שלושת סוגי החברות שיש: פורצי הדרך, פרנואידיים והפגרים.

פורצי הדרך הם אלו שמציעים משהו חדש, הפרנואידיים הם אלו שמחקים את האחרים והפגרים הם אלו שלא פורצי דרך ולא מחקים אחרים.

עיקר ההרצאה היה בנושא הון ושלטון - הקשרים בין פוליטיקאים לבנקאים ולחברות, וכיצד באופן קבוע פוליטיקאים מתקבלים להיות מנכ"לים בחברות לאחר תפקודם הפוליטי.

הסיכונים שבשימוש בתיאוריות שונות. ד"ר קומן הראה לנו דוגמאות של חברות אמיתיות והביא ציטוטים מפי מנכ"לים מובילים בתחום. אחר כך סקר את המצב הכלכלי. הוא אמר את האמת בלי לייפות אותה, אבל שמר על נימה משעשעת. הוא אפילו הראה לנו את התקציב של ארגון דאע"ש.

קומן הסביר לתלמידים איך חוקי המשחק משתנים ואיך הם יכולים להתכונן, הוא הראה ראיונות עם אישים שונים בתחום הכלכלה, והסביר איך העולם משתנה.

יונתן אבידור, ט'6/

מי אוהב את השבת?

שמח בקבלת השבת בפנימייה

"Crossing Borders": The 3rd annual YOCOPAS Conference 2017

The first day of YOCOPAS 2017 has successfully fueled its participants with the sense of excitement by the memorable opening ceremony with the attendance of 300 participants including international ambassadors, educators, parents and students from 15 schools from Israel, The Palestinian Authority – West Bank and Gaza, Denmark and Spain, and more than 50 countries. Likewise, there were amazing performances by EMIS students, as well as greetings given by honorable guest speakers from the European Union, Union for the Mediterranean, Konrad Adenauer foundation and The House for Professional Solution.

★★★

The program began with intriguing ice-breaking activities splitting students into family groups that will be part of the conference for the next 3 days. Afterward, students gathered together for the workshop 'How small acts of kindness can cross borders' given by BKind. In the first evening students listened to the fascinating crossing borders stories of the film director Maysaloun Hamoud and the surfer Arthur Rashkovan from Surfing 4 Peace at YOCOTalks event.

★★★

We concluded the day with a fun Borders night hunt activity and family group time.

These activities made the first day of YOCOPAS 2017 an exciting start for the whole conference!

The second day of YOCOPAS was absolutely an amazing experience for all the participants and as interesting as the first day!

In the early morning, students started their day with breakfast and warm-up family group activities, then continued by a very interesting panel discussion. The guest speakers were Gary Mason from Northern Ireland, a founder and director of the conflict transformation NGO 'Rethinking Conflict'; Omer Gendler, a Ph.D. student in International Relations and International Political Economy at the Hebrew University, Jerusalem; and lastly, Ayed Atmawi, a Palestinian political and peace activist from Qalqilia. They described different perspectives of the conflict by approaching it in an engaging way and answering many questions raised by the audience.

★★★

Later on, students were engaged in a variety of workshops and activities that perceived peace, conflict and borders in many different areas related to "Borders and Society". They participated in workshops that studied the idea of crossing borders in the area

of music, gender, sustainability, education and much more. Next, they continued with workshops under the topic "Borders and Conflicts". This time students approached the concept of crossing borders in a more powerful way by discussing and learning more about peace, conflicts like the Israeli-Palestinian and the Northern Ireland, technology, feminism and other interesting topics. These activities created a wider and better understanding of what it means to be a global citizen as well as to know how to cross both physical and abstract borders.

★★★

After the Big Shabbat dinner, students had a fascinating discussions about the Israeli-Palestinian conflict and the Catalonia conflict. This activity allowed students to express their opinions, listen to local and international students' perspectives and discuss the possible future solutions.

★★★

As we all know, there is no better way to conclude the day than having FUN! The big party was held at the main grass to relax participants and have fun together, creating a memorable experience and long-lasting friendships.

The last day of the conference was devoted to encourage the participants to create and make a change in the world.

★★★

After breakfast and morning activity with family groups, students attended a useful lecture which explained to the participants how to initiate a project. This morning motivated the students to plan a creative project based on community needs. Each family group was divided into smaller groups of 3-4 people, each group had between 4-5 hours to plan their projects.

At the end of the day, the students presented their proposals in front of teachers, guests and other groups. It was amazing to see how creative and innovative participants at YOCOPAS were.

★★★

Finally, during the closing ceremony, the three winning groups were announced: "Running for equality" between male and female, "Teddy bear crossing borders" and "Together for you". Each group won \$750 for their projects. Hopefully, soon they will initiate them and make a change.

★★★

Thanks to the YOCOPAS committee for their hard work that created an unforgettable experience for all the participants and made YOCOPAS more than just an annual conference!

Kantapha Prayoonthai, DP2

The YOCOPAS Conference in Gaza

K. from Gaza:

To me, the YOCOPAS movement is a motivational and inspirational experience in many aspects, even though that I was only there for a day and a half. It has given me the opportunity to interact with other individuals that have hope and are willing to work to make the world a better place.

I liked how in the opening ceremony we all took part in singing "Imagine". That moment toward the end made me feel at home. The speeches in day two, "YOCOTALKS", made me believe that we all can cross borders in our own ways. I especially liked the surfer and his story. The conference teaches the responsibility and impact that as individuals we have on everyday actions.

I also would like to thank everyone at the conference for their efforts and for making us feel welcomed.

A. from Gaza:

As all hope was gone, a small ray of light

guided us in the darkness to reach EMIS and to attend the YOCOPAS conference, and even though this is my first time at the conference, I felt like we have been there since the first year as everybody welcomed me with their warm hearts and smiling faces. My overall experience in the conference is indescribable as I have never felt such a feeling of joy and happiness in my life as I was giving the opportunity to speak and to be heard by various people from all around the world, and being treated as a real human being for the first time ever. The most valuable thing about the conference for me was the unity that I saw in every person as they forgot their differences to pave the way of becoming true community leaders. YOCOPAS has greatly affected me and changed me to a better person I would have never reached without it as YOCOPAS has boosted my confidence, communication skills, commitment, and creativity. YOCOPAS is a great opportunity for those who desire of brining a good change

to our world as it guides youth to exceed their limits and capabilities to truly become a leader of tomorrow such as I.

The opening ceremony was great with excellent music and a song, and the Borders night hunt. The second day, morning talks were great and inspiring, especially the first speaker, and how he crossed borders through surfing. The Panel "What can we learn from other world conflicts?" was a great addition, and I learned a lot from it regarding the conflict and how we can cross borders. The group time cannot be described, we learned a lot, made friends and we became brothers and sisters. By the last day I had made so many friends, and we started the morning with a great lecture about how to design projects.

I would like to thank everyone who made YOCOPAS possible. YOCOPAS gave us, Palestinians, the chance of seeing new adventures and making new memories of great people whose names will shine in the future.

A Peace of a Day!

Peace day. It is celebrated on the 21st of September and it is a day where people try to strengthen the ideals of peace among nations and people. As this goal tries to pierce into the bubbles everyone is living in and reminds us about how important the dream of peace is, EMIS decided to celebrate this day on its own original way.

For almost three years now, 40 different nationalities living in an international school together, have made a tradition of displaying their flags and march to the dining hall. The flags are held over each person's shoulder to show their culture and take pride in their identity. And this year was not different.

After the school ended, all the students rushed into their rooms to grab their flags and run to the main grass. There, all the Dp1s, Dp2s and Cambridge students lined up to take a group photo with all the

nationalities coexisting in EMIS. The photograph not only showed flags, but also the happy faces of the people representing their country and their culture in the best way they could. It also showed a surprising unification of people from different countries, with different point of views and ideas, happily hugging each other in harmony. They seemed to have made the Peace Day goal a living reality, where everyone could live in peace and be happy in this big and multicultural family. After all, isn't this what we want peace for? For all the human beings to live happily together just as these group of teenagers are doing with each other?

As the questions pop up and sink in with all the people who were able to witness that view in real life, the students started their march and entered the dining hall proudly displaying their flags and

making small talk. What should be known though is that the campus EMIS is located in also has other schools that do not know a lot about the diversity of cultures and people living a few meters away from them. With that in mind, it should not be any surprise that EMIS students were approached from the other students of the campus, and were asked questions to try and understand what the flags represented. The conversations made it clear how important it is that people should know more about the people from other countries as that is the most effective method for them to see that at the end of the day, no matter the differences, we are all humans. That is why Peace Day has such a big significance and is so important to the EMISers and the world.

Junis Ekmekciu, DP2, Albania

לומדים את השואה דרך סיפורים, תצלומים, עבודות אמנות. תלמידי אמיס ביד ושם

A Visit to Yad Vashem

On October 19, EMIS students from Cambridge, DP1 and DP2 went to Yad Vashem, the world remembrance holocaust center in Jerusalem. They were divided by mentor groups and learned about the Holocaust from historical aspect by looking at photographs, artworks, letters, documents and personal items found in the concentration camps and ghettos.

Also, students were given a talk by a daughter of a Righteous Among the Nations who saved many Jews' lives from extermination by the Nazis, as well as visited Children's Memorial reflecting on how many children were killed during the Holocaust.

Though it was such an emotional and unique

experience, this trip allowed students to see actual impacts of the Holocaust.

"This trip allowed me to connect not only the history of the Holocaust, but also to get a deeper sense of some of my classmates who have personal connection with this tragic event".

Irene Diaz, a DP2 student, Spain

Between Galleries

interesting discussions. On the next leg of our trip we walked to the nearby RawArt gallery where we took

להכיר את ישראל דרך האמנות. כיתת אמנות של אמיס בסיור גלריות

in the exhibition by Ishai Shapira Kalter, "Yod".

After the beginning of our trip in Tel Aviv, the students of EMIS went back onto the bus and headed up to Jerusalem, for the rest of the day. At first, we went to the Dwek Gallery in Mishkanot Sha'ananim neighborhood which displayed the exhibition INNUENDO by Orit Ofshi. Inuenndu had an incredible show of wood printing which awed and inspired the EMISers who eagerly sketched and took note of the art in front of them. However, not willing to waste any time, we soon had to get back onto the bus and drive to the Israel Museum.

At the Israel Museum, we were met by a kind guide who introduced the Israel Museum to those who had never been there before, and brought us to the Ai Weiwei "Maybe, Maybe Not" exhibition that succeeded

to leave just about everyone amazed. Weiwei's unique perspective and outlook on politics and life in general sparked meaningful discussions as students walked through the massive exhibition, eyes wide in awe.

Finally, after Weiwei's exhibition had been explored through and through, the EMIS art students explored the last exhibition of the day, "No Thing Dies" by Ilit Azoulay, a fascinating photography collection that exhibits an incredibly impressive use of photoshop and light. This steered yet another interesting discussion about politics and art, though was admittedly less passionate, after a long 12 hour day of art intake. Needless to say, after a successful and intriguing day, the bus ride back to campus was even more silent than the museum we had just left.

Emanuelle Slater, Israel, DP2

At the TAU Science Night

לומדים גם מחוץ לכיתה. ליל המדענים באוניברסיטת תל-אביב

At EMIS we try to take education well beyond the classroom. The same values shares Tel-Aviv University, which recently organized TAU Science Night. EMIS, as one of a few external organizations, was invited to hold its station during the event and our school was represented by Green Team, the student-led environmental group.

Our station was entitled "The Triple R" and was aimed to teach about reducing, reusing and recycling. In the first activity, visitors had an opportunity to create stickers for their houses promoting reducing, with captions like "Turn off the light!" or "It's never too late to start saving!".

In the second part, guests could reuse old plastic bottles and adapt them for flower pots. Everyone decorated their bottles and received a flower with soil to put inside. Lastly, to learn about recycling, event participants were supposed to throw pieces of trash into appropriate recycling bin.

EMIS station attracted a lot of interest (so much, that we had to look for more bottles around TAU campus!) and hopefully, contributed to raising awareness about environmental issues among the participants.

Benjamin Strzelecki

יום מאתגר בהר מירון. תלמידי אמיס עושים את הצפון

גם בשביל הגיבוש. תלמידי אמיס בגנים הבהאים בחיפה

Our 3 Religion Trip

The first month of school at EMIS was quite tiring and challenging as the DP1 and Cambridge newcomers had to cope with the IB stress and adaptation to a new environment and culture. Before the beginning of the Sukkot holiday the school organized a two day trip on the 2nd of October in order to encourage a better understanding of the country they live in as well as tightening the bonds between them. During this unforgivable experience, the students got to know more about different religions in Israel by visiting important sites that represented them.

The first day, the students had a short tour in Haifa. More importantly, they visited the Bahai Gardens of Haifa. From there they could enjoy the view of the coast and port of Haifa as well as admire the unique architecture of the temple itself. After that, the students visited the Stella Maris Monastery getting to know more about Christian religion. The students were divided in several mentor groups each of them having a guide that explained more about the site as well as the religious stories related to it.

The next site they visited was the cave of Elijah. There, students had a peek at the Jewish religion. To go there they had to walk on the Siach creek from where they could see part of the seashore and the blue sea of Haifa. The next stop would be the Ahmadim mosque where students were introduced to the Muslim religion. The head of

the Mosque held a talk about the various religions and how they connected or emerged from each other. After facing this many religions in one day, the students headed at their sleeping place in the kibbutz of Beit Haemek.

The second day was as exciting as the first one. At first the students went on a hike on Meron mountain. It was very challenging for many of them and exhaustion was part of the many feelings students felt. However, they managed to have a lot of fun and develop new friendships along the way. Everyone was amazed by the wonderful nature and landscape of the mountain. After the tiring hike, students traveled to the village of Peki'in. There they learned about the very unique and secret Druse religion. First, they visited a Jewish synagogue and a house. After that they went to a Druse traditional house where they learned more about the religion itself, traditions and the reasons of its secrecy. Students were curious about the principles it followed and many of them asked "how can I become a Druse?" or "why is this a secret religion?". At the end, it was time to head back on campus.

This trip was of a high importance as it created a broader understanding of different religions by encouraging respect and understanding, moreover, it helped in creating stronger bonds between each other.

Erlisa Kulla

Hopping

subject matter was, as a whole, quite controversial and provoking, the gallery left much room for more

On the 26th of September 2017, the art students of EMIS set out to Tel-Aviv and Jerusalem for an exciting peak into what the art scene of Israel has to offer. The plan was to visit a few contemporary art galleries in Tel-Aviv before taking a bus ride to Jerusalem for another gallery, before arriving at the Israel Museum in order to tour multiple exhibitions.

On Tuesday morning, the DP1 (Grade 11) and DP2 (Grade 12) art students mounted onto a coach bus on route to our first stop - the Gordon Gallery. There, we saw the exhibition of Louise Bourgeois, Pink Days / Blue Days. There, we took photos, sketched and held discussions about our opinion and interpretation of the art. After around an hour we left for the hip Rozenfeld Gallery where a group exhibition of Israeli contemporary artists was on display. As the

קינחנו בנחל דוד. כיתות ז'

בגרות על המצדה

טיול שנתי
ט' 10 נעל"ה

חשיפה לצפון

27 תלמידי כיתה ט' 10, כיתה נעל"ה החדשה, הגיעו לארץ רק בתחילת ספטמבר ממדינות חבר העמים וכבר יצאו יחדיו לטיול השנתי עם השכבה לבניאס ולמצוק הארבל. חרשים בארץ, במדינה זרה, עם מזג אוויר חם ושונה ממה שהם מכירים, עם שפה מוזרה ואחרת, רחוקים מההורים ומהמ"שפחה - יצאו תלמידי הכיתה (20 בנות ושבעה בנים) להכיר את הצפון, התנהגו למופת ונהנו מכל רגע! אנו מאחלים להם התאקלמות מהירה בארץ בכלל ובכפר הירוק בפרט וממליצים לכולכם להכירם קצת יותר מקרוב! **ע.ב.**

התגבשו ונהנינו. הטייתניקים על מצוק הארבל

חבר העמים בבניאס. כיתה ט' 10 נעל"ה עושה חיים

הולכים מעט בחום ומברכים את המפל הקריר שאליו אפשר להיכנס. צוחקים, משפריצים, נשטפים... ארוחת צהריים ולכפר חוזרים! בנסיעה חוזר עדיין מתרגשים, גם אם קצת עצור בים. איך הטיול עבר כל-כך מהר? לא מבינים. מגי עים לכפר, חלק נשארים לארוחת ערב וחלק הביתה חוזרים, מלאים בחוויות שעליהן ימשיכו לספר גם עוד כמה שנים.

מעיון קרת, ז' 5/

כתלמידה חדשה בשכבה ז', התרשמתי מאוד מה טיול השנתי שאליו יצאתי עם בני כיתתי ושכבתי. הייתי כבר בהרבה טיולים בעבר, אבל הטיול הזה היה אחד המוצלחים, לפי דעתי. את תחילת הטיול העברנו בנסיעה לשרה בוקר - ביתו של דוד בן גוריון. למדנו שם את קורותיו ואת חזונו. לא רק מדוד בן גוריון עצמו למדתי, אלא גם מביתו הקט ומתיאור אורה חייו הצנוע, ואף עלתה בלבי השאלה: האם הייתי עושה מעשה שכוה? עוזבת אורח חיים מסודר של ראש ממשלה ועוברת לגור בשממה? השאלה עדיין לא מניחה לי... ואני מניחה שכך גם בלב אחרים.

אחר שיצאנו משרה בוקר, טיילנו עד לעין עברת. שם שמענו הסברים ואף שיחקנו במ"שחקים מגבשים, כמו להציג את עצמנו ואת תחביבנו ואז לסמוך על כל הכיתה שתחזיק אותך בשעה שאתה הולך על חבל ועוד... משם המשכנו לקברו של בן גוריון ולמאהל בדואי שבו לנו בלילה. המקום היה מדהים! אכלנו ארוחת ערב ושמענו הרצאה מעניינת מאוד על החיים הבדואיים מאישה בדואית. היא גם סיפרה לנו מעט על חייה, שלפי דעתי, היו החלק המעניין ביותר בסיפור ואף לימדו ערכים רבים.

אחרי שסיימנו להקשיב ולשתות קצת תה, חזרנו כל אחד לאוהל. עליי לציין, שהערב יהיה חלק שלא יישכח מזיי כרוני. בני כיתתי דיברו ושיחקו וכמובן גם צחקו. ביום למחרת השכמנו קום ונסענו עד למצדה, שאלה טיפסנו בשביל המכונה הסוללה. ראינו את הזריחה, שרנו שירים והיה כיף גדול. לאחר מכן סיימנו ושמענו הסברים על מצדה. בדרך גם גזרנו סרט המסמל את המסע שלנו מילדות לבגרות. קינחנו בנחל דוד, שבו טיילנו, ראינו את הנוף והתרחצנו במפל. לסיכום, הטיול היה מרתק, מלמד ובעיקר, מהנה ומגבש.

נועה ברנה, ז' 3/

← חודש מתחילת הלימודים, חלקנו עדיין מגיעים לרפת בניסיונות הניווט לכיתה, והנה נוחתת הבשורה: טיול שנתי! אורזים בגדים להחלפה, כובע, מימייה וגם קצת חטיפים, נפרדים בצער מהטווסים, וכל כיתה ז' 5/ כבר על האוטובוס, שעליו מחכה המחנכת איילת. לאן נוסעים? לצריף בן גוריון! מגיעה התשובה, ולאחר נסיעה מלאה בחירות ובפעילויות אנחנו מגיעים לביתו לשעבר של ראש הממשלה ההיסטורי. המדריך מסביר על בן גוריון ועל תרומתו למדינה, לפני שניכנס לצריף המוזיאוני, ואנחנו מסתכלים בהתפעלות במבנה הפשוט ששימש משכן למנהיג הדגול.

אין זמן להתעכב, מיד נוסעים לעין עברת, שם בעלי פחד הגבהים מגלים בעיה קטנה גדולה. מתגברים, ממשכים, מעבירים ג'ריקנים... לא שמנו לב וכבר ארוחת ערב בכפר הנוקדים.

טיול שנתי
שכבה ז'

קצת בן גוריון קצת משחקים. כיתות ז' בעין עברת

הולכים לאוהל הבדואי הגדול, שם מחכים לנו בדואים שמסבירים על תרבותם הייחודית. הרצאה מרתקת. הגיע הזמן להתקלח ולישון - דלגו על שיחות הנפש, מחר קמים ב-4:30 - לא אחר הצהריים, לפנות בוקר... כאשר המורה מגיעה להשכמת בוקר, כבר כולם ערים, מתארגנים בהתרגשות. לפני הזריחה עולים על האוטובוסים, נוסעים באפלה לעבר המצדה, שאלה נעלה ועליה נצפה בזריחה המרהיבה. מתחילים את מסע מילדות לבגרות במילים מרגשות וחיוכים, ולאחר הסבר על ההיסטוריה של המקום, אנחנו שוב בכפר הנוקדים, ארוחת בוקר אוכלים. אורזים את התיקים במהרה ונוסעים לנחל דוד,

הטיול לצבון. נורית שלם, מחנת י"א/4 וכיתתה

טיול שנתי
שכבה ט'

שם הרי גולן (1)

שכבה ט' טיילה ברמת הגולן. בטיול ראינו נופים יפים, צמחייה רבה ומגוונת ובעיקר התגבשנו. במשך יומיים היינו ביחד, צחקנו ונהנינו. ביום השני ירדנו מהר הארבל. הירידה הייתה מאתגרת ומהנה. הסתדרנו בתור ארוך וירדנו לאט לאט.

נדב אבידן, ט'6

שם הרי גולן (2)

למחרת, לאחר ארוחת בוקר, יצאנו לסיור באתר המבקרים קסם הגולן. באתר צפינו בסרט קצר על נופי רמת הגולן ולמדנו על ההיסטוריה של האזור בעזרת מפה תלת ממדית גדולה. משם המשכנו למסלול טיפוס על הר בנטל. התחלו ממאגר מים בתחתית ההר וסיימנו בנקודת תצפית בראשו. מתצפת זו היה ניתן להשקיף אל סוריה, אל תחנה של האו"ם שנמצאת בגבול ואל מחנה ישראלי שבו קולטים פליטים מסוריה.

כאשר סיימנו את הביקור בתצפית נסענו לנקודה סמוך כה לנהר הירדן. בנקודה זו סיפרו לנו על ההיסטוריה של הנהר, על השבר הסורי אפריקאי ועל אבני הבזלת שראינו לאורך המסלולים שבהם טיילנו. בסוף יום זה נסענו חזרה לכפר הירוק עיפים אך מרוצים. מאוד נהנינו בטיול השנתי. המסלולים היו חווייתיים, הנופים היו יפים, עברנו פעילויות מהנות ומגבשות ולמדנו הרבה על אזור רמת הגולן.

דנה דיטריך הוזמן, לינה דיטריך הוזמן, י"3

טיול שנתי
שכבה י'

ביום שני, 2.10, יצאה שכבה י' לטיול השנתי באזור רמת הגולן. התחלנו במסלול הליכה הסמוך לנחל אל על. המסלול היה ארוך יחסית, אך הנוף היפה והאווירה הטובה הפכו את ההליכה למהנה. לאורך המסלול היו קטעי טיפוס, שבהם היה צורך להשתמש במאחזים. לפי דעתנו, קטעי הטיפוס היו מהנים במיוחד מפני שהם שברו את רצף ההליכה.

באמצע המסלול היה מפל, שיצר מסביבו בריכה טבעית קטנה. מי שרצה היה יכול להיכנס מעט למים ולהתרענן מההליכה. בסוף המסלול פגשנו את סיסקו, מנהל הכפר, שחילק לנו חטיפים ואיחל לנו המשך טיול נעים. לאחר מכן נסענו לאכסניה. באכסניה, שממוקמת בחיפיו, ישנו בחדרים של חמישה עד שישה תלמידים. ליד האכסניה היו מרחבי דשא גדולים ובמרחק הליכה קצר אגם קטן. לאחר ארוחת הערב מנהיגות השכבה קיימה פעילות, שבה הוקרן סרט והייתה מדורה עם מרשלו ותפוחי אדמה.

טיול שנתי
שכבה י"א

יומיים בדרום המדברי. כיתות י"א ליד חומת הגבול עם עזה

כיתות י"א במצפה רמון

חווייה מדברית

יצאנו, שכבה י"א, ב-2.10 לטיול שנתי בן יומיים באזור מצפה רמון. ביום הראשון הגענו להר סהרונים, ולאחר מכן ביקרנו במרכז המבקרים במצפה ובטיילת. ביום השני היינו בנחל חווארים, בקבר בן גוריון, באגדת "החץ השחור" ובסוף היום הגענו אל קיבוץ נתיב העשרה ואל לחומת הגבול עם עזה. על אף שאנחנו כבר חמש שנים ביחד, הטיול היה חווייה מהנה מאוד ומגבשת לכל הכיתה וגם תרם לגיבושנו כשכבה אחת גדולה. מיכל ברנפולסקי, י"א/9

חקה לאים ונהנימ

מופעי מוזיקה, תהלוכה של ענפי המשק וילדים שמחים שהתרוצצו בין הרגליים ● חג שבועות היה חגיגה כפרית אמיתית

בחודש מאי אנחנו חוגגים את חג השבועות, חג הקציר והביכורים, חג מתן התורה וכמובן, חג החלב והדבש. חג הקציר, שכן בתקופה זו בשנה נהוג היה לקצור את החיטה בשדות. חג הביכורים, על שם מנחת הביכורים אשר היתה נלקחת מהחיטה שנקצרה ומועלה כקורבן לאלוהים. חג מתן תורה לציון מעמד הר סיני, בו קיבל עם ישראל את התורה מידי משה. וחג החלב והדבש, על שום המאכלים המסמלים את החיבור לארץ ישראל, כפי שתוארה בתנ"ך, אותם נהוג לאכול בחג. ככל שנה, גם בכפר נחגג חג השבועות, בהוד והדר, כמצופה מבית ספר חקלאי. ההכנות לחג החלו מספר שבועות לפני החגיגה עצמה. הצוות ותלמידי הכפר אירגנו את אזור הרשא הגדול, ונערכו חזרות לטקס המרכזי ולמופעי מגמת המוזיקה והרכב המורים. ביום החגיגה בוטלו ההסעות המוקדמות, ותלמידי בית הספר נשארו וסייעו בסידורים אחרונים.

החגיגות החלו בשעה חמש אחר הצהריים, ואליהן הוזמנו כל תלמידי ועובדי הכפר יחד עם משפחותיהם. מגמת מוזיקה העלתה מופעים קבוצתיים במהלך הערב כולו, מלבד הפסקה קצרה שבה עלה להופיע הרכב המורים בעל השם האירוני "המועצה הפדגוגית" - שוכה לרוב תשואות מהקהל. במקביל, התלמידים והעובדים הציגו למבקרים

את ענפי המשק השונים, את חיות המשק ואת הכלים החקלאיים של כל ענף. שולחנות גיוס כסף לטובת המסע לפולין ולפרויקט למען חיות שארגנו תלמידי כיתה ז'2, פעלו גם הם במהלך הערב, ובין החוגגים הסתובבו תלמידים ומורים של קרקס "פלורנטין" השוכן בשטח הכפר, בתלבושות צבעוניות ועל קביים גבוהים. במרכז המבקרים הופעלו מתנפחים לילדים הקטנים, ובמהלך האירוע התרוצצו תלמידי הכפר ממקום למקום והציגו למשפחותיהם את הכפר על כל רבדיו.

בשעה שבע וחצי בערב החל הטקס המרכזי. האמפיתיאטרון קושט במיוחד לרגל האירוע בדגלי ישראל, בערימות חציר ובפלקטים עם ציטוטים המציגים את אוירת הכפר.

ככל שנה, התקיימה תהלוכה של ענפי המשק והתוצרים שלהם. אחריהם גם תלמידי בית הספר הבינלאומי אמ"ס (EMIS) עלו לכמה, לבושים בכגדים מסורתיים מארצם. ילדי המשפחותונים עלו בשירה וריקוד, בליווי ההרכב הייצוגי של הכפר על כל נגניו. חבורת הזמר שרה שירים ברוח החג, ובשעה 21:00 נחתם הטקס, והחג, בשירת המנון הכפר הירוק.

כשכולם שרו יחד את ההמנון חשבתי שאכן, מי שלא ראה את חגיגת השבועות בכפר הירוק - לא ראה חג מימיו.

שבועות... ות... ות... ות

גם אנחנו נהנינו. יוסי שוורץ והמוזיקאים

גם חשובים הגיעו. סיקסו מארח את בני גנץ ויאיר נווה

היו גם שירים. אסף גולדפרב ויצחק זיסק שרים

פעם בשנה. ילדים לומדים להכיר חבילות קש

כל אחד יכול להיות פאשיסט

עומר בויאר, ט'3, התנסתה לראשונה בבימוי, בהצגה "הנחשול" – על ניסוי חברתי מסוכן • היה מאתגר וחשוב

איך אני הייתי מתנהג תחת משטר פשיסטי. ההצגה "הנחשול"

הרבה תשומת לב. נהייתי מאוד מהתלהב. זו הפעם הראשונה שאני מביימת הצגה בסדר גודל כזה, עם נבחרת שחקנים מוצלחת כמו זו של "הנחשול". העבודה גיבשה אותנו, שיפרה אותנו ולימדה אותנו הרבה על אחריות, על השקעה ועל עבודת צוות. "הנחשול" היה בשבילי משהו חד פעמי שלא יחזור על עצמו.

עומר בויאר, ט'3

לבסוף הגיע מועד ההופעה בשבעה במאי, כשבועיים אחרי יום השואה. ההתרגשות הייתה בשיאה, גם מצד השחקנים וגם מצד הבימאית. גם הלחץ היה בשיאו. החזרות הארוכות הובילו בסופו של דבר להופעה מוצלחת ומהנה במיוחד. יום ההופעה כלל שני סבבים לכיתות ט' ולמוריהן. כל סבב כלל כמובן את הטעויות והבעיות הטכניות שלו, אבל לפי תגובת הקהל, נראה שהן לא משכו

← הפעם הראשונה שבה נתקלתי במחזה "הנחשול" הייתה לפני שנה. היינו אמורים להעלות אותו בחוג התיאטרון שבו אני משתתפת, ובסופו של דבר הוחלט להחליף את המחזה. אבל הרעיון להעלות את המחזה נשאר, והשנה החלטתי להוציא אותו אל הפועל – אם אין חוג או מורה שיחליט לעשות את זה, למה לא לקחת את היוזמה בעצמנו? זהו מחזה אידיאלי לגיל שלנו – עוסק בנושא חשוב וערכי, מתרחש בבית ספר וכמעט כל הרמויות בו הן של בני נוער.

מיד אחרי שחשבתי על הרעיון, העליתי אותו בפני חברי לקדם מגמת התיאטרון ושמתתי לגלות נכונות מצדם. החלטנו להציב לעצמנו כתאריך יעד את יום השואה, בגלל נושא המחזה – מורה להיסטוריה שתלמידיו מתקשים להבין איך ייתכן שהעם הגרמני איפשר לשואה להתרחש, ובתגובה הוא עורך איתם ניסוי חברתי שממחיש להם כיצד משטר פשיסטי יכול לצמוח, אף על פי שלציבור כוונות טובות.

אחרי הקריאה הראשונה וחלוקת התפקידים התחלנו ברצף חזרות. בהתחלה בתדירות נמוכה אחרי שעות הלימודים ולאחר מכן חזרות אינטנסיביות בחופש פסח. לקראת מועד ההצגה השחקנים נאלצו להשתתף בחזרות בשעות בית הספר כדי להגיע אל התוצאה הרצויה.

הומאניים

אחרי הרבה שנים בחוגי דרמה זכיתי לחוות את תהליך העבודה על הצגה כבימאית, לא כשחקנית. לראשונה נחשפתי לגורל האחריות ולצורך לדאוג באופן אישי לכל פרט – משכתוב הטקסט ועד לתלבושות ולאביזרים.

עדות ממקור ראשון

המורה ויקטוריה רודנייב סבלה בילדותה מהמשטר הקומוניסטי בברית המועצות • סיפורה האישי הוסיף מאוד להבנת נושא הטוטליטריזם שנלמד בכיתה

כמעט נאסרה על ידי הק.ג.ב. ויקטוריה רודנייב בהרצאה

← בעקבות הלמידה שלנו על רוסיה הקומוניסטית ומאפינייה, נפגשנו, כל תלמידי הכיתה, עם המורה ויקטוריה רודנייב, שחיה בעיר באקו בתקופת השלטון הקומוניסטי. ויקטוריה סיפרה לנו רבות על החיים שלה בתור ילדה ונערה תחת המשטר הקומוניסטי ועל הפחד מפני השלטון. כילדה, היא לא ידעה על הסבל שגרם הממשל למבוגרים ולמדה עליו רק כשהייתה מבוגרת. הייתה לה ילדות מאושרת, שלא כללה אזכור לפחד המבוגרים מפני שליחתם למחנות עבודה בסיביר. העבודה בסיביר הייתה בתנאים קשים – קור מקפיא, מזון מועט ותשישות רבה. ויקטוריה הכירה אנשים רבים שנשלחו למחנות העבודה, אשר גרו בסביבתה. היא נתקלה בממשל ובסוכנו בכך פינה, וחיי האזרחים נוהלו אך ורק על ידיו. פרט שעניין אותי מאוד לגביה, הוא העובדה שבתור ילדה, בתי הספר, שנוהלו גם הם על ידי הממשל הקומוניסטי, לימדו אותה שהמערב, ובראשו ארה"ב, הוא מקום נוראי, והיא בת מזל משום שהיא נולדה בברית המועצות.

סיפור חייה המעניין כלל גם היתקלות עם אנשי הק.ג.ב, המי שטרה החשאית של הממשל, שאחד מאנשיה הכריח אותה לנסוע עמו ברכבו. היא חששה לחייה כשנכנסה לרכבו וחשבה שתיאלץ לקפוץ מהרכב הנוסע, אך למזלה, הוא לא לקח אותה למטה הק.ג.ב, וכך היא ניצלה משליחתה למחנה עבודה.

אני ושאר תלמידי הכיתה נהנינו מאוד מההרצאה של ויקטוריה רודנייב. היא ריתקה אותנו עם סיפור חייה המורכב. החוויה הזו של שיחה עם אדם שחווה את המשטר הקומוניסטי הוסיפה מאוד להבנת החומר הנלמד, כך שהצלחנו להבין באמת מה היה בברית המועצות תחת המשטר הקומוניסטי.

ארי להבי, ט'3

בין זנות, אהבה ובחירה חופשית

שיתוף פעולה מפרה בין תלמידי מגמת הומניסטיקה לתלמידי בית הספר הבינלאומי בנושא בחירה חופשית

שיתוף פעולה בין בית הספר הבינלאומי למגמת הומניסטיקה בכפר הירוק יום בנושא בחירה חופשית נערך ב-23 במאי שעבר בבית הספר הבינלאומי בכפר הירוק. באותו היום השתתפו תלמידי בית הספר במספר פעילויות בנושא, ביניהן הרצאות ומעגלי שיח ועוד.

גם תלמידי מגמת הומניסטיקה בתיכון הכפר הירוק העבירו פעילות במסגרת זו. הם התחלקו לשתי קבוצות והעבירו דיונים שעסקו בשני נושאים הקשורים בבחירה חופשית – האחד זנות ובחירה חופשית, והשני אהבה ובחירה חופשית.

במהלך הפעילות הביאו תלמידי המגמה מספר טקסטים וסרטונים, ביניהם סיפורו של הרב עמרם ונאום הזכייה של מדונה בטקס פרסי בילבורד. השילוב בין סיפורים מתקופות שונות בהיסטוריה הצליח ליצור שיח מרתק בין תלמידי בית הספר הבינלאומי וגם בקרב תלמידי המגמה, והיה מעניין לשמוע ולראות כיצד כל אחד ואחת הביאו את הפרשנות שלהם לכל סיפור.

בתום שתי הפעילויות יצאו התלמידים עם תובנות חדשות בנוגע לנושאים שבהם עסקו, אך גם בנוגע לשוני שבו כל אחד רואה את פני הדברים ומפרש אותם. משתתפי המפגשים נוכחו לראות עד כמה שיתוף הפעולה בין שני בתי הספר הניב פעילות נהדרת שתרמה והעשירה את שני הצדדים. אנו מצפים בקוצר רוח להזדמנות נוספת לערוך מפגשים מסוג זה.

יסמין דרור, י"א/6, מגמת הומניסטיקה

אמנם לא ניו אינגלנד אבל עדיין פואטי. י"א/7 מחישים פואמה של רוברט פרוסט

הדרך שלי

קראנו פואמה נפלאה של רוברט פרוסט ויצאנו החוצה כדי להמחיש לעצמנו את משמעותה • והכול באנגלית

הכפר הירוק שלנו. על דרך אחת נפרסו קונוסים בצבע כחול ועל דרך שנייה קונוסים בצבע אדום (כדי להמחיש ולהעצים את ההבדל בין הרכים) והתלמידים היו צריכים לבחור דרך וצבע ולנמק את החלטתם, וזאת תוך ידיעה שיתכן שלא יוכלו לחזור ולשנות אותה. הפעילות מחוץ לכיתה היתה מהנה ביותר וכולם התחברו ליצירה באופן בלתי אמצעי ובמקביל שמעו את היצירה ברמקול נייד שהובא מהכיתה.

דייב, מורה לאנגלית

כיתה י"א למדה במהלך חודש ספטמבר במסגרת שיעורי אנגלית את שירו המפורסם של המשורר רוברט פרוסט "The Road Not Taken", המבטא את ההחלטות שאנשים צריכים לקבל בצמתיים בחייהם ואת הרילמות הנלוות לכך על ידי שימוש במטפורה של בחירה בין שתי דרכים המתפצלות ביער בזמן שלכת/ סתיו באזור ניו אינגלנד שבצפון מזרח ארצות הברית. אין דרך טובה יותר להמחיש את הרילמה והאווירה שבה נכתבה היצירה מאשר מחוץ לכיתה בחיק הטבע ועל צומת דרכים במרחבי

ניצחון "בול בפוני"

כיתה ט'/8 זכתה בחידון התנ"ך השכבתי השנתי של הכפר, שהצליח לרתק ולהצחיק את כל תלמידי השכבה

תוך פרק זמן קצר של שלוש דקות. לאחר ספירת הקולות, הכריזו צוות השופטים על הכיתה הזוכה – ט'/8 – כיתה מנהיגות אנגלית! את הכיתה הזוכה ייצגו בתחרות יהונתן גריל, נועה היינמן ומיכל יורן, תלמידים בכיתה של אסף גולדפרב.

החידון היה הצלחה גדולה והצליח לרתק ולהצחיק את כל תלמידי השכבה, שנשחפו למסע מרתק בספרים שמואל א' ו-ב', שהפכו בעזרת צוות המורים בראשות אסף גולדפרב, צחי רולניק ועמיר אייל לחומרי לימוד אטרקטיביים ורלוונטיים יותר מאי פעם.

יהונתן גריל, ט'/8

חידות על דמויות מן המקרא. חידון התנ"ך

לשלב השלישי העפילו כיתות ט'/8, ט'/9 ו-ט'/1, ובשלב זה מורי התנ"ך של השכבה וצוות השופטים הפתיעו את התלמידים במספר מערכונים קומיים שהכינו, ושאותם נדרשו תלמידי הכיתות לזהות. התחרות הייתה צמודה במיוחד, ובסיומו של השלב העפילו כיתות ט'/1 ו-ט'/8 לשלב הסופי והמכריע.

את החידון נעלה מנהלת חטיבת הביניים דפנה מנור, אשר בדומה לשאלת ראש הממשלה בחידון התנ"ך העולמי, הציגה למתחרים שאלה בסיומן חגיגות היובל לשחרור ואיחוד ירושלים. במסגרת השאלה נדרשו המתמודדים לכתוב כמה שיותר אירועים שנכללו בפרקים שנלמדו לקראת החידון, שבהם היה אוכר לעיר ירושלים

גם השנה, כאירוע מסכם ללימודי התנ"ך של תלמידי שכבה ט', התקיים בכפר חידון התנ"ך, שהוא המקבילה המשודרגת לחידון התנ"ך העולמי, שמתקיים מדי שנה ביום העצמאות.

חידון התנ"ך בכפר מתמקד בנושא הלימוד השנתי – הספרים שמואל א' ושמואל ב'. קדם לו תהליך בחירה כיתתי, שבמסגרתו שלושת התלמידים שגילו את הבקאות המרבית במבחן בקיאות שנערך לכלל התלמידים, נבחרו לייצג את כיתתם.

בתום חודש של למידה קבוצתית אינטנסיבית, התכנסו ב-14.6.17 כל תלמידי השכבה באודיטוריום הגדול לחידון התנ"ך. החידון נערך במתכונת של ארבעה שלבים, כשבתום כל שלב מודחות הכיתות שצברו את הניקוד הנמוך ביותר.

בשלב הראשון הוצגו לנציגי הכיתות שלוש חידות המתייחסות לאירועים ולדמויות בספר המקרא. החידות כללו בין היתר משיחיים מילים ובריחות הקשורות בספר שמואל.

בשלב השני עלתה רמת הקושי של השאלות, והוצגו לנציגי הכיתות משפטים ומטבעות לשון מחיי היומיום הקשורים לאירועים מן הפרקים הרלוונטיים. נציגי הכיתות נדרשו לזהות את הציטוט הרלוונטי לאירוע המדובר. כך לדוגמה, צוטטה השורה מהשיר "גור ליית": "פגע לו בול בפוני", והמתמודדים נדרשו לזהות כי הציטוט מתייחס לקרב בין דוד לגוליית, ברגע שבו דוד פגע במצחו של גוליית באמצעות חלוק נחל.

מוכנים, היכון, סעו

מיזם מרגש של כיתת קדם רפואה עם עמותת Go Baby Go: התאמת מכוניות ממונעות לילדים עם מגבלות מוטוריות

את החלק הטכני, קישטנו את המכונית בהתאם לרצון הילד. כל מכונית קיבלה קונספט משלה, סיפור מיוחד וייחודי: גיבור העל האהוב, חיה מיוחדת וכו'.

בשלב השני יצאו הילדים, שהגיעו עם מש"פחותיהם, ל"נסיעת מבחן" על המכוניות. אם היה צורך, ביצענו תיקונים אחרונים למכונית עד שהתקבלה ההתאמה המושלמת. ואז הגיע השלב המרגש, שבו זכינו לראות את הילדים המקסימים והמיוחדים האלו נהנים ממכוניות מגניבות שהם הצליחו להניע בעצמם.

הסיפוק שקיבלנו מהחיוך של ההורים ומהאושר הצרוף של הילדים הוא עצום. זוהי הסיבה להקמת העמותה ולכך שעשרות מתנדבים נרתמים לעזרה בכל יום שישי. בסופו של יום, כאשר אתה נותן לעולם, העולם נותן לך חזרה, ואנחנו משתדלים לעשות כמה שיותר ולתת הכל למען הילדים. אין יותר מרגש ומספק מזה.

אז כדי שכולנו נוכל להמשיך ולחמם יותר ויותר לבבות בימי שישי, נשמח לשתוף הפעולה שלכם, גם אם זה רק להעביר את המידע הלאה כדי להעלות את המודעות לעמותה נפלאה זו. הילדים צריכים את העמותה, והעמותה צריכה אתכם. אז תעשו מעשה טוב היום ושתפו את הסיפור שלנו, שתפו את סיפור העמותה.

מתאימים מכוניות חשמליות לילדים עם מוגבלויות. מיזם של כיתת קדם רפואה

שקד בכאש ולורן שרף, י"א/3

יש האומרים שכאשר אתה נותן לעולם, העולם נותן לך חזרה. אנחנו, תלמידות ותלמידי כיתה י"א/3 במסלול קדם רפואה, הקדשנו את בוקר יום שישי 8 בספטמבר 2017 לבתינה, ואכן קיבלנו הרבה חזרה.

GO BABY GO היא עמותה המספקת מכוניות ממונעות מותאמות אישית לילדים בע"אופן עצמאי. העמותה לוקחת מכוניות ממונעות ומתאימה אותן באופן אישי לכל ילד בהתאם למוגבלותו, וזאת במטרה לאפשר להם חוויית ניידות עצמאית ומהנה יותר. במקום שהילד יבלה את ילדותו בכיסא גלגלים, הוא מקבל מכונית מקושטת ומושקעת שהופכת אותו מ"שונה" למיוחד בחברה.

בתחילת כיתה י' ד"ר סיון הוד, רכזת מסלול קדם רפואה ומגמת רפואה, יצרה קשר עם העמיתים, שבראשה עומדים שלושה פיזיותרפיסטים. העמותה מקיימת סדנות בימי שישי בשעות הבוקר, ועשרות מתנדבים משתתפים בפעילות. ב-8 בספטמבר התקיימה הסדנה באולם הספורט של הכפר הירוק. הסדנה כללה שני שלבים. בשלב הראשון כל מכונית עברה "תיקון חשמ"לי, שבו התבצעה ההתאמה הספציפית לכל ילד וילד, למשל, חיבור כפתור להגה במקום הדרושה או התקנת מוט ברזל והגורה מתאימה. על כל מכונית עבדו שלושה מתנדבים. כאשר סיימו

סרט אמריקאי

סיפור שנכתב במסגרת לימודי תופעת האמריקניזציה בשיעור גיאוגרפיה

אני ואחותי הלכנו לסיור באולפני קולנוע. בהתחלה נכנסנו ללובי וראינו שם את כל הסופר סטארים שעשו את זה ביג טיים, ממש סלבים!

הבמאי הכריז אקשן, ואז התחיל השואר... בסצנה היה הומלס באמצע הרחוב. איש אחר נכנס לפריים, לבוש כסטייל, מאובזר בכל האדג'זים החדישים, בקיצור לוק של עשיה. בזמן שהוא סימס בטלפון הוא אמר להומלס: "היי לווה, ביי לווה" והלך. הבמאי חשב שהוא התחיל בדילי, אז הוא ביקש טייק נוסף. השחקן חזר אחורה בזמן, כשהוא ממלמל שהיה לו בלאק אאוט וניסה עוד פעם. הוא שוב לא היה בטיימינג. הם נכנסו ללופ עד שהוא הצליח.

ראינו את החדר שבו קורה הבידוד נפ של התחום: מלהק ושחקן סוגרים דיל, במאית קונה באינטרנט ציוד ללוקייזשן בסיקסטיז ועוד...

בהפסקה הזמינו לנו ג'אנק פוד מהקייטרינג בסטודיו. בזמן הארוחה המלווה סיפר לנו על עשרת הסרטים עם הכי הרבה רייטינג ונתן לנו עותק שלהם על דיסק און קי שיכול להתחבר לסמארטפון! הוא נתן קרדיט על הסטארט-אפ לאח שלו.

גמרתי את ההמבורגר שלי, ואחותי אמרה: "שיט, נפל לי הציפס". ניסיתי לעודד אותה וסיפרתי בדיחה, אבל היא לא הבינה את הקאץ'. אחרי ההפסקה, נתנו טיפ למלצר, ובדרך לקולר שמענו את השחקנים אומרים שהם גמורים, אז הבמאי אמר להם: "אל תעשו מזה ביג דיל! עוד פוז אחד וסיימנו, אוקיי?".

ראינו את חדר האודישנים, שבו איזה פריק נבחן לתפקיד של זומבי אבל אמרו לו שאין לו הטאץ' הנכון. שניים אחרים התחרו על הג'וב של לוי לייז קרקס שעושה ג'אגלינג ופעלולי אקסטרים. שניהם נתנו פייט רציני, אבל בסוף רק הווינר האמיתי נבחר. בסוף היום המלווה פתח בשביל אחותי את הדלת ואמר: "ליידים פיר-סט". היא אמרה תודה, ויצאנו.

איתי זיגלמן, ח'3

חזק במספרים

גונן צימרמן, תלמיד י"א בכפר וגאון מתמטי, זכה במקום השלישי בתחרות בינלאומית יוקרתית למדעים והנדסה בלוס אנג'לס על נוסחה מורכבת שהציג • הצעיר, שכבר בגיל שלוש פתר תרגילי חשבון, מצהיר כי אחרי ש"ש ושירות צבאי ימשיך ישר לתואר שני

את גונן בהתנדבות, מנחה אותו בכחירת נושאי הלימוד וזמין לו תמיד לשאלות ולבקשות שונות ומשונות, כמו לכתוב עבורו מכתבי המלצה כדי להתקבל למחנות מדעיים וכד'; ואהרון קוליק, סטודנט לתואר שני במדעי המחשב באוניברסיטה העברית, שהוצמד לגונן מטעם התחרות של מדענים ומפתחים צעירים בארץ. קוליק תמך בגונן לאורך התחרות בארץ, ועזר לו להתכונן לתחרות העולמית. למעשה, גונן החליט ללכת לשלב הגמר של התחרות בארץ, רק כדי לא לאכזב את אהרון. מה שבטוח הוא, שאהרון לא התאכזב!

את זמנו הפנוי מחלק גונן בין שיעורי מתמטיקה באוניברסיטת תל אביב, בחוג על שם פרופ' בנו ארבל לתלמידים מצטיינים במתמטיקה, לבין צפייה בסרטים וסדרות וביילוי עם חברתו. גם היא מן המחוננים, והשניים נפגשו בחוג באוניברסיטה, "אבל היא בחוג פיזיקה", הוא מסביר.

לימודיו באוניברסיטת תל אביב מקנים לו נוקדות לתואר ראשון. לפני שיתגייס הוא רוצה לצאת לשנת שירות באחד הקיבוצים, אולי גם בשל היותו נכד לקיבוצניקים מעין חרוה. אחר כך יתגייס לצבא, ואז היישר לתואר שני במתמטיקה. "אני אוהב מתמטיקה טהורה, זה מעניין אותי, כי אני חושב שזה יפה. המקצוע מקנה הבנה חזקה יותר של המציאות, של רעיונות מופשטים, ואני מקווה בעתיד לעשות מחקר בתחום".

מדענים צעירים, בני 16 עד 21, מ'78 מדינות. אנחנו בנבחרת הישראלית מנינו עשרה בני נוער מכל רחבי הארץ והצגנו שש עבודות שונות בתחומים שונים במדעים. על בני הנוער האלה אומרים שהם עסוקים בהמצאות רפואיות, בחקר של תופעות ובניתוחים מדעיים, שפרופסורים ברחבי העולם לא הצליחו לפענח. כל המצאותיהם ומחקריהם מלווים על ידי צוות מוזיאון המדע בירושלים, עד לבחירת הנבחרת הסופית שמייצגת את ישראל בתחרות היוקרתית בארצות הברית. מהתחרות הזאת, שנחשבת בקרב המדענים ליוקרתית מסוגה בעולם, כבר צמחו אחדים מגדולי המדענים בעולם. גם את גונן ליוו מדענים, ביניהם מורתו הדר אגמון פרי, המחנכת התומכת שליוותה אותו ומלווה בתמיכה ובעידוד; פרופ' יונתן ברוייר מהאוניברסיטה העברית, שפוגש

פרויקט על פולינומים זיכה את גונן צימרמן, תלמיד כיתה י"א בכפר הירוק, בפרס שלישי בתחרות עולמית שנערכה בארצות הברית. בבית משפחת צימרמן בצור יגאל הייתה שמחה גדולה, אבל הוריו ואחותו של גונן לא הופתעו, כי כבר בגיל שלוש פתר תרגילי חשבון ובגיל חמש אחותו לימדה אותו אחוזהם. פולינום הוא ביטוי חשבוני הכולל את הנעלם, כשהוא מופיע בו בדרגות חזקה שלמות ואי-שליליות שונות. מעטים עוסקים או מבינים כלל מהו פולינום. צימרמן דווקא מבין היטב, ואף ניגש לתחרות הארצית למדענים צעירים שהתקיימה במוזיאון המדע בירושלים וזכה במלגת לימודים בסך 10,000 שקל ללימודי המשך בכל מוסד אקדמי שירצה.

זכות זכיתו (מבין 70 משתתפים) הוטס לתחרות הבינלאומית למדענים והנדסה INTEL ISEF, שהתקיימה בלוס אנג'לס בחסות חברת אינטל העולמית, וקטף את הפרס השלישי בקטגוריית המתמטיקה, בסך אלף דולר. הפרויקט, ששמו "פולינומים אורתונורמלים ותנאי נואי הדר מימדי", זכה להרמת גבות מצד השופטים, כי הוא עוסק בשאלה מתמטית סבוכה הפתוחה מאז שנת 2008. שניים מהשופטים, אגב, הורו שאינם מבינים בנושא, ואילו צימרמן שטח בפניהם את התוצאות בפשטות.

צימרמן (17) מספר: "בתחרות השתתפו 1,778

פורסם ב"דיעות השרון"

רעיה אומרת להרים ידיים

פעילות ספורטיבית לסיום שנת תשע"ז

הרוח אותה רוח

"מול הכפר הירוק, בין עצים וגדרות - על אדמות הטרשים מחפשים שורשים" (תיסלם) • סבא הלל למד בכפר, שלושת הנכדות בעקבותיו

סיפורים וזיכרונות רבים דומים למה שאנחנו, הנכדות, מכירות היום. למשל: סבא סיפר שהייתה מקהלה בכפר, והוא היה אחד הזמרים. המקהלה הייתה גוף חשוב מאוד, והם נהגו לשיר ולהופיע בכל האירועים. אחד האירועים החשובים היה חג שבועות. סבא סיפר שנהגו לחגוג ליד הבריכה, והחגיגות כללו מפגן מרשים של כל הכלים החקלאיים. השירה והריקודים שולבו בטקס הבאת הביכורים.

סבא: "בשנה שעברה הזמינו אותי נכדותי לטקס שבועות בכפר. נהניתי והתרגשתי מאוד. אמנם הרבה דברים השתנו, אך הרוח נשארה".

אם כבר מזכירים את הכלים החקלאיים, בכל פעם שסבא הלל מוזמן להופעה בבית ריושקה, הוא מביט על הטרקטור שעומד מלכת ומספר שזה היה הטרקטור היחיד בכפר, והם חרשו איתו את השדות בתורנות. סבא טוען שהטרקטור היה בצבע צהוב. שאלנו את סבא על חדר האוכל של פעם: "אני לא זוכר משהו מיוחד מבחינת האוכל, הייתה אווירה של קיבוץ. אני זוכר בעיקר את תורנויות שטיפת הכלים או ניקוי השולחנות".

"מה הייתה התלבושת בתקופה שלך?" שאלנו אותו, ומתברר שכלל לא הייתה אז תלבושת אחרת. למנהל בתקופה של סבא קראו גרשון זאק. המורה שאותו זוכר סבא הכי טוב הוא זימרי, שלימד את תורת בעלי החיים, שהיה תמיד מעניין מאוד ושילב שפע של הומור.

יש עוד אינסוף סיפורים על הרפת, הארווה, הדיר, החברים, השדות והמורים, אבל זו כתבה ולא ספר, אז נסתפק בכך שאנחנו גאות ושמחות להמשיך את המורשת של סבא. סביר להניח שאם היינו עושות רבע מהשטויות שסבא והחברים שלו עשו, לא היינו יכולות לכתוב את הכתבה כתלמידות בכפר.

תמר, נועה ומאיה אלוז

מהסיפורים מצחיקים מאוד ומתאים להשמיעם אולי סביב שולחן השבת, אך למרות חוקי ההתיישנות, אינם ראויים להוות חלק מהכתבה, שכן היו שפע של מעשי קונרס די פרוצים. בחלק מהמקרים, רק בכנס המחזור לאחר כ-50 שנה, התברר מה היה באמת, מי "פשע", מי העליל, מי נענש וכדומה.

שלוש אחיות בכפר זה לא מובן מאליו ונוסף על כך בסוף השבוע הן שומעות אינספור סיפורים מסבא על איך היה הכפר בצעירותו. כשאנחנו כותבים בצעירותו, פעם, הכוונה ללפני 65 שנה. מתוך שלל הסיפורים והזיכרונות בחרנו להביא קומץ רבים

מסיבת סיום מתמטיקה

חוגגים עם המורה עינת הרדי אלרוד

דברו אלינו בשירים

"מי היה חושב שהמודל הנכון באמת לעזור לבני נוער להביע את עצמם הוא באמצעות שילוב של ראפ, שירה ונאום?" • שירה מדוברת ווידויים מאירוע ספוקנוער באשדוד

קצת תרבות

← "ספוקן וורד" הוא בתרגום החופשי המקובל, שירה מדוב-רת. בפועל, זו הופעה המבוססת על שירה בדיבור בסגנון של מספרי סיפורים, בדרך כלל על נושאים פוליטיים חברתיים, כמו גזע, מגדר, דיכוי, מעמד, מיניות ודימוי עצמי. הופעות ספוקן וורד נעשות לעיתים בשילוב עם צורות אמנות אחרות, כמו מוזיקה, תיאטרון ומחול.

בסמינר קיץ שנערך בחופש הגדול בהיכל האמנות באשדוד שוחחתי עם כמה נערים ונערות מכל הגילים ומכל רחבי הארץ: טל רחמים (בן 18) מהקבוצה של בית אביחי בירושלים, יואב אגם (בן 18) בוגר הקבוצה בחיפה ומסיים שנת שירות בעפולה, לרה פרס (בת 16) מהקבוצה בנתניה ואיתמר וייל (בן 15) מקבוצת גינות העיר שבירושלים.

מה הוא הספוקנוער בשבילך? טל: "הספוקנוער בשבילי הוא חבורת אנשים, שהתקבצה יחד כדי ליצור מהמקום הכי טהור, מקבל ונקי שאפשר, ולפתח גם אחרים כמה שיותר."

יואב: "תמיד היה לי מה שצריך כדי לכתוב, והספוקנוער היה בשבילי מקום שעזר לי להבין את זה ולפתח את עצמי. זאת הייתה הרחיפה שעזרה לי להעז לכתוב, וכמובן, זה מקום נהדר לפגוש חברה איכותיים, כנים ואמיתיים, גיוון מרגש של אנשים. הספוקנוער היה בשבילי מקום לפגוש חברים ולהיפטר מכל המסכות". לרה: "הספוקנוער בשבילי הן שעות קבועות בשבוע בשביל עצמי. בשביל לפרוק וליצור ולעשות משהו שאני מרגישה טוב איתו". איתמר: "אפילו לא ממש הכרתי ספוקן וורד בעברית לפני כן, חוץ מכמה קטעים."

הספוקנוער בשבילי זה המון דברים. קודם כל, זה עולם חדש שפי שוט נפתח בפניי - לא רק שזה ספוקן וורד, לא רק שזו שירה מדוב-רת, זה נעשה בידי בני נוער. זה ארגון שכל התכלית שלו מוקדשת לכך. בעיניי, זה מטורף. מי היה חושב שהמודל הנכון באמת לעזור לבני נוער להביע את עצמם הוא לא באמצעות סדנאות כתיבה, מעגלי שיח או תנועות נוער, אלא באמצעות שילוב של ראפ, שירה ונאום? וזה גם עובד, באופן שאפילו אני, בתור משהו די חדש בסביבה, יכול להבחין בו. זה מקום מדהים. יש בו חברה דומים לי במעט ושונים בהרבה, מכל אזור בארץ, ואני מכיר כל כך הרבה אנשים שלא היה לי סיכוי לפגוש אחרת, וזה נפלא. זה נפלא, כי מעולם לא חשבתי שאוכל בכנות להגיד משהו בסגנון 'אה, אני מכיר המון אנשים מכל הארץ', אבל הספוקנוער באמת מאחד בין הפריפריה לעיר, בין גוש דן לירושלים".

איך הגעת לספוקן וורד? טל: "הגעתי לספוקנוער בעקבות צפייה בקטע של עמית צפריה, שהיום היא המנחה המדהימה שלי, וממש אהבתי את הנושא של ספוקן וורד. היא העבירה סדנה בבית אביחי בירושלים, ואני הגעתי לשמוע וממש נרשמתי והצטרפתי".

יואב: "הגיעו אלינו לבית ספר אלפי (אחד המנחים), אסף גלעד וליירי בה, והם נראו לי כמו חבורה של מוזרים. הבנתי שהם מתכוונים להעביר לנו משהו על ספוקן. בהתחלה הייתי קצת ציני ומרוחק, אבל אז הם העבירו לנו סדנת כתיבה, ומפה לשם יצא לי קטע ממש נחמד על כסיסת ציפורניים. זה היה הקטע הראשון שלי. יצא לי לכתוב שירים בעבר, אבל אף פעם לא קטע ספוקן, וחשבתי בעצם למה לא? נרשמתי והגעתי למפגשים בחיפה, וזה ממש עבד בשבילי. אני כל כך שמח שעשיתי את זה".

לרה: "הגעתי דרך חברה טובה, שבגדול גררה אותי לשם". איתמר: "הגעתי דרך מודעה אקראית שאמא שלי ראתה על קורס ספוקן בבית אביחי. זו, אגב, הייתה בכלל הקבוצה השנייה שעמית מעבירה בה את המפגשים. יש שתי קבוצות בירושלים".

איך הספוקן וורד והספוקנוער בפרט השפיעה עליכם?

שהקשה עליי מאוד באותה תקופה, חוויה שלילית שהתמודדות איתה מלווה אותי עד היום. הקטע עצמו היה על הפנים, בעיניי, אבל כשהתחלתי להקריא אותו על הבמה, התחלתי לבכות בכי היסטרי, וברגע שירדתי, כולם היו שם בשבילי, בעיקר אלפי, שממש-ממש תמך והכיל".

איתמר: "הספוקנוער הוא מקור השראה מטורף לכתביה שלי. זה מקום שבאמת עזר לי להשתפר בביצוע שלי, ביכולת להקריא בנחת, וממקום פתוח, גם טקסטים יחסית חשופים, אולי כי הוא כל כך מקבל. ואולי כי אחרת לא הייתי כותב טקסטים כאלו - למי בכלל הייתי מצפה להקריא אותם?"

בחרתי לשתף אתכם בשני פוסטים של תלמידות הכפר הירוק במשתתפות בקבוצה שפועלת ונפגשת בכפר הירוק. האחת היא אביה בורג משכבה י': "רציתי לשתף משהו ממש משמעותי מהחיים שלי, ומתברר שזה המקום. בשנה האחרונה נפגשתי לראשונה עם הספוקנוער ועם שירה מדוברת בכלל. מקום קסום ופתוח ואוהב של יצירה מהסוג שאני הכי אוהבת. הספוקנוער לא רק נתן לי כלים לכתביה, אלא גם חשף בפניי קהילה מדהימה של אנשים יצירתיים ומקבלים, קהילה שאני גאה להיות חלק ממנה. אני נמצאת בשתי קבוצות: אחת שנפגשת בכפר הירוק ואחת שנפגשת בתל אביב. המפגשים האלו הם נקודות של אור בשבוע שלי ובחיים שלי בכלל". השנייה היא מאיה גיבורי, תלמידה מעוררת השראה שעולה לי"ב: "בשנתיים האחרונות אני חניכה בארגון נוער שנקרא 'ספוקנוער'. המטרה היא לתת כמה לבני נוער שכותבים ספוקן וורד. אבל ספוקן וורד הוא רק כלי כדי לתת לבני נוער מקום, מרחב בלי שיפוטיות וציניויות, כדי שיוכלו להביע את עצמם. הספוקנוער פתח לי דלת לעצמי. בעדינות למדתי להיחשף ולתת לעצמי להרגיש אוהב ולאהוב בחזרה. תעשו לעצמכם טובה ובואו, יש מקום".

אפיק אלטמן, י/2

טל: "פגשתי בני נוער שלא שופטים אף אחד ושמקבלים את כולם. התחזק לי הביטחון העצמי, ההופעות שלי השתפרו ועם הזמן נפתחתי יותר ויותר בקטעי השירה שלי".

יואב: "היה אופן ספוקן אצלנו בחיפה, וביקשו ממני להנחות אותה. התלהבת, אבל זה גם הפחיד אותי, כי אף פעם לא עשיתי משהו כזה. התגובות שקיבלתי היו מפרגנות, וכולם עודדו אותי ואמרו לי שאני יכול לעשות את זה. בהמשך נפתחתי והרגשתי שאני מביא הרבה מעצמי. נהנית לראות איך אני מצליח להוסיף לערב בלי להופיע בו, ולקשור הכל ביחד".

לרה: "החוויה שהכי זכורה לי הייתה במפגש הראשון. אלפי, המנחה שלנו, אמר שהקבוצה צריכה לפתח אינטימיות ושהגיע הזמן לשתף חוויות אישיות ופחות קלות. אני החלטתי לכתוב על משהו

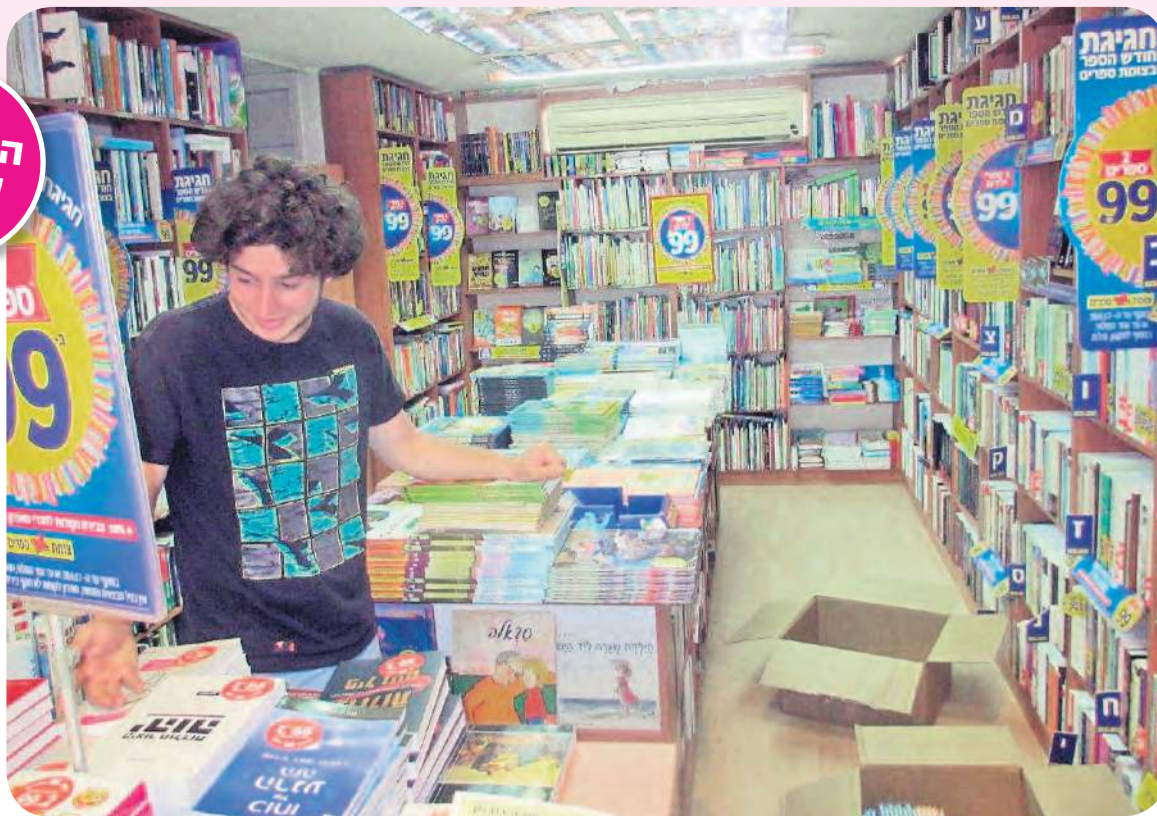

כותבים ומדברים שירה בנושאים פוליטיים וחברתיים. כנס הספוקנוער

המלצות ספרים

עולמות אחרים

נערה יתומה שכותבת לנדבן מסתורי ומתמודדת עם בדידות, וסיפורי מיתולוגיה על דרקונים שהיו כאן אפילו לפני "משחקי הכס"... • אנחנו קוראים

עולמות מופלאים יש רק בספרים. אנחנו ממליצים

אבא-ארך-רגליים מאת ג'יין וובסטר

ג'ודי היא נערה יתומה, שילדותה עוברת עליה בבית יתומים. נדבן מסתורי שולח אותה ללמוד בקולג' בשני תנאים - שהיא תכתוב לו מכתבים ושזהותו לא תתגלה. המכתבים הנפלאים של הנערה, המגלה את העולם לראשונה בגיל 18 הם ליבו של הספר המקסים הזה. הם מגלים נערה נבונה, מלאת הומור ואהבה לחיים והם חושפים את לבטיה, שמחותיה, עצבונה ואהבותיה של נערה מתבגרת, שאי-אפשר שלא לאהוב. לספר סוף מפתיע ורומנטי, שאותו אסור לגלות.

טעימה מהספר: "אבא-ארך-רגליים היקר, החלפתי לי שם. בתעודות אני עדיין מופיעה בתור ג'ודי, אבל בכל מקום אחר אני ג'ודי... חבל שגברת ליפט לא מקורית יותר כשהיא בוחרת שמות לילדים. את שמות המשפחה היא לוקחת מספר הטלפונים (את השם אבוט תמצא שם בעמוד הראשון) ואת השמות הפרטיים - מכל הבא ליד. את השם ג'ודי היא מצאה על מצבה בבית קברות. תמיד שנאתי אותו, ולעומת זאת את השם ג'ודי אני דווקא אוהבת. הוא כל כך מטופש. מתאים לילדה שאני לא; ילדה קטנה וחמודה עם עיני תכלת, מחמל מפונק של כל המשפחה, שמפוזת את דרכה בחיים ללא כל דאגה. נראה לי נחמד להיות כזאת... בעתיד נא לפנות אליי תמיד בשם ג'ודי."

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

Name: Beowulf, Author: Anonymous

Summary: Composed towards the end of the first millennium of our era (10th century), Beowulf is the greatest surviving work of literature in Old English, unparalleled in its epic grandeur and scope. It tells the story of the heroic Beowulf and of his battles, first with the monster Grendel, who has laid waste to the great hall of the Danish king Hrothgar, then with Grendel's avenging mother, and finally with a dragon that threatens to devastate his homeland. Through its blend of myth and history, Beowulf vividly evokes a twilight world in which men and supernatural forces live side by side, and it celebrates the endurance of the human spirit in a transient world.

Short taste: "They arrived with their mail shirts/ Glittering, silver-shining links/ Clanking an iron song as they came./ Sea-weary still, they set their broad,/ Battle-hardened shields in rows/ Along the wall, then stretched themselves/ On Herot's benches. Their armor rang;/ Their ash-wood spears stood in a line,/ Gray-tipped and straight: the Geats' war-gear/ Were honored weapons."

Ela Zalikovski Muller, 7th/4 grade

המאייר: גוני כסיר

סגול עמוק

קטיף סלקים בנהלל למען נזקקים היה הזדמנות לגיבוש כיתתי • וגם אספנו כמות אדירה!

לא קל לקטוף סלק בקיץ הישראלי. היודניקים קוטפים בשדות נהלל למען נזקקים

באחד מימי רביעי של תחילת יולי 2017, במקום להיכנס לכיתה ולהתחיל עוד יום לימודים, עלינו לאוטובוס כדי לבחור ולהחליט, לאסוף שורשי סלק עבור משפחות נזקקות. לאחר נסיעה ממושכת, הגענו ללקט ישראל ושם הסבירו לנו כיצד קוטפים סלק. התחלקנו ל-6 קבוצות בכדי שלכל קבוצה תהיה ערוגה ולכל תלמיד תהיה הזדמנות לקטוף כמה סלקים שהוא יכול. ניגשנו ישירות לעבודה, ואפילו נוצרה בינינו תחרות קלה כתי צאה מסימון הערוגות, שתרמה לנו להיכנס לאווירת העבודה. לאורך כל העבודה היה לנו זמן ליהנות, לספר בדיחות ולצחוק, כשכולנו זוכרים את הסיבה לשמה הגענו - לקטוף כמה שיותר סלקים בכדי לתת למשפחות נזקקות.

העבודה הפיזית לא היתה פשוטה, זהו אמצע היום של הקיץ הישראלי, אך בזכות תחושות הגאווה והסיפוק בסוף המלאכה הרגשנו כאילו לא התאמצנו כלל - הפרויקט היה שווה כל רגע. הידעתם? באותו היום קטפנו כ-2 טון סלק שיספיקו ל-500 משפחות נזקקות ברחבי הארץ, וגם הרווחנו כל הכבוד! עבדנו דתנו הקשה התקבלה בהערכה רבה, הרי לא בכל יום באים 34 תלמידים וקוטפים כמות כזאת של סלק. נהניתי מאוד כי זאת היתה עבודה ערכית ואני מקווה שנעשה פרויקטים נוספים כאלה בעתיד.

לא רק שנהנינו מאוד, הפרויקט גם תרם רבות לגיבוש הכיתה - אנחנו כבר מסיימים שנה רביעית יחד, אך הרגשת הסיפוק והגאווה הכיתתית היתה חדשה לגמרי.

רצינו להודות מאוד לגבריאלי כהן, המורה שלנו להיסטוריה, להורים המלווים ולכל מי שתרום מזמנו בכדי שאנחנו נוכל ליהנות.

מיכל ברנופולסקי, י'9

נקודת מפגש

מפגש מרגש של תלמידי ז'9 עם דיירי כפר עופרים - בית לבוגרים אוטיסטים

שהצריך את הכנת הדיירים לפעילות לצד התמודדות רגשית לא פשוטה ועבודת צוות משמעותית. סיימנו את היום במעגל שיתוף גדול, ששיקף את ההנאה מהמפגש של שתי שכבות הגיל, את העבודה המשותפת ובעיקר את תחושת הסיפוק מהיום המוצלח.

המערכת

לאחרונה הוצאנו לפועל פרויקט שרקחנו, תלמידי כיתה ז'9, ביוזמתה המבורכת של המורה ענת שושני: מפגש ופ' פעילות עם 35 דיירים בוגרים מכפר עופרים - בית לבוגרים אוטיסטים.

לאורך החודש שקדם לאירוע התארגנו התלמידים בקבוצות מעורבות ותכננו יחדיו את אופן האירוח המעורר גאווה. זה היה מפגש

התמודדות רגשית לא קלה. פעילות עם דיירי כפר עופרים

להקשיב כדי להוביל שינוי

אדם הוא קודם כל אדם, לפני שהוא חלק מקבוצה בעלת אינטרסים • זו התובנה ממפגש, שבו אירחה שכבה י' תלמידי ישיבה ותלמידות אולפנה

מוסיים למצוא שבה משותפת. מפגש עם תלמידי שכבה י' מבתי ספר דתיים

והתבצרות והתגוננות רק יעמיקו את הפערים בינינו ויחריפו את הקונפליקט. להתפשר על עיקרון, אין משמעו להיכנע, אלא להסכים להבין שסובלנות מולידה תקשורת, ותקשורת היא האפשרות הליברלית היחידה שלנו, ובכלל האפשרות הפרקטית היחידה, לטעמי, שתוביל לעצירת השסע ההולך ומעמיק בחברה הישראלית.

ענבל וסלי, י' 2

לשבור את החומות והמסגרות שמפרידות בינינו, לפתח את היכולת שלנו לחיות בשלום ובהבנה על אף אי ההסכמות הטורטאליות או החלקיות הקיימות. ההבנה שכל אדם הוא קודם כל אדם, לפני שהוא חלק מקבוצה בעלת אינטרסים, היא, בעיניי, קריטית - במיוחד בגיל ההתבגרות, שבו אנו מגבשים דעות בנוגע לעולם שבו אנו חיים, ועדיין יכולים ללמוד לעבוד יחד. החוכמה האמיתית היא להבין שהפשרה היא הדרך לפתרון,

בהמשך לביקורם של תלמידי שכבה י' באולפנת קדומים ובישיבת קרני שומרון בפברואר שעבר, הגיעו תלמידים מבתי הספר הדתיים לביקור גומלין בכפר הירוק, ביום חמישי 25 במאי האחרון.

תלמידי שכבה י' שמחו לקראתם והתכוננו בקוצר רוח להציג בפניהם את הכפר, לאחר שהתארחו בסביבה הביתית שלהם. תלמידי ותלמידות הכפר קיבלו את פני האורחים והובילו אותם אל הדשא הגדול ולרחבת התיכון. שם חולקו לקבוצות קטנות יותר וסיירו בין תחנות פעילות שונות, שהנחו תלמידי השכבה. התחנות עסקו באורחות החיים השונים של האוכלוסייה החילונית והדתית ובמציאת המכנים המשותפים והיו מעשירות ומעניינות.

לאחר מכן אכלו התלמידים יחד ארוחת צהריים על יד חדר האוכל, ובמהלכה התנהלו שיחות אישיות והייתה הזדמנות להיכרות משמעותית יותר.

לאחר ארוחת הצהריים נכנסו התלמידים והתלמידות לכיתות שונות בבניין התיכון וניהלו דיון חשוב ומעניין בקבוצות, בהנחיית מורה מאחד מבתי הספר, בנוגע לנושאים טעונים בחברה הישראלית. הדיון העלה שאלות ותובנות מורכבות משני הצדדים.

לבסוף התכנסו כולם בחדר האוכל לשיחה שכללה דברי סיכום לפעילות הדרו-שלבית - מפי מורים ומפי תלמידים. היה ניתן להרגיש שהפעילות הותירה רושם לא קטן על רבים ממשתתפיה וממארגניה, שהצליחו להתבונן מעבר לפערים, ללמוד לוותר ולהכיל ובראש ובראשונה - להקשיב כדי להוביל שינוי.

הפעילות הזאת - והמשכה הפוטנציאלי - חשובים מאין כמותם, כיוון שהמפגש האמיתי עם אנשים שונים מסייע לנו

מוששיטים יד לילדי אליפל"ט

תלמידי כיתה י' 2 יזמו פעילות התנדבותית מלאה אהבה בעמותה למען ילדי הפליטים

לאחר כמה שניות של בלבול ומבוכה תלמידים מן הכיתה זינקו אל ילדים שירדו מן האוטובוס, וילדים שירדו מן האוטובוס מיהרו אל תלמידי הכפר. הופתענו מאוד מהחיבור המידי שנוצר בינינו. מבחינתנו, זו הייתה אחת ההפתעות הטובות בחיי. אני ביליתי את היום עם ילדה מדהימה ומתוקה ששמה קרס. ברגע שהיא ירדה מהאוטובוס, ועוד לפני שהחלטתי למי לגשת, היא פשוט זינקה אליי בזרועות פתוחות וחיבקה אותי.

השעות שבהן התרוצצנו יחד במרחבי הכפר היו בלתי רגיי לות, והרעפנו זו על זו אהבה רבה. זכיתי לחוש תחושת אימהות וללמוד משהו על אהבה ללא תנאי. חבריי וחברותיי לכיתה חוו חוויה דומה וזכו להכיר ולאהוב ילדים מדהימים ונפלאים.

אפיק אלטמן, י' 2

מעולם לא טיילו בשטחי טבע רחבי ידיים, ושהם ראו פרות וסוסים רק בתמונות.

ההכנות לביקור ילדי העמותה בכפר הירוק נמשכו שבועות רבים: הכנו להם פעילויות מגוונות ותחנות משחק ואירגנו להם נסיעה חווייתית בטרקטור ברחבי הכפר. חששנו שהאורחים שלנו יירתעו מעט מן המפגש עימנו והחלטנו להרעיף עליהם המון אהבה.

יום הביקור הגיע, אך החל באיחור של שעתיים, משום שכמה מן הילדים מעולם לא נסעו באוטובוס וחששו לעלות עליו. מצאתי את עצמי דואגת וחוששת לילדים שמעולם לא פגשתי וששמעתי רק מעט על סיפור חייהם. כשהילדים הגיעו סוף סוף לכפר וירדו מן האוטובוס, התרגשנו כולנו.

במסגרת המחויבות החברתית לשנת 2017 יזמו תלמידי כיתה י' 2 פעילות התנדבותית למען עמותת אליפל"ט - אורחים למען ילדי פליטים. עמותה זו היא

מנעו את העמותות הבולטות למען הפליטים, ועל פעילותה הייחודית זכתה בכמה פרסים, בהם: "אות הנשיא למתנדב 2015", שהעניק להם נשיא המדינה ראובן ריבלין; ו"פרס יגאל אלון למעשה מופת אורח-חלוצי". פעילות העמותה מבוססת על התנדבות, וכל התרומות לפעילותה הרבה מושקעות בצורכי ילדי הפליטים. מטרת ההתנדבות שלנו הייתה לשמח את ילדי הפליטים, להעלות חיוך רחב על פניהם ולשבור את שגרת היום-יום שלהם. זאת מתוך הבנה שהם אינם מבלים זמן רב מחוץ לאזורי מגוריהם. נאמר לנו שרבים מן הילדים שיבואו לבקרנו בכפר

אל האטלנטי ומעבר לו!

באוקלהומה סיטי, עיר גדולה במרכז ארצות הברית, מתניידים עם מכונית ואפשר לטייל בהרים שסביבה. עשרה משתתפי המשלחת הכירו את התרבות האמריקאית, ביקרו בבירה וושינגטון ודנו בפתרון משברים עולמיים. אחר כך אירחו את האמריקאים בישראל • היה כיף, והיה מעניין, הרבה מעבר לציפיות

המקום שלנו בעולם כישראלים נראה אחרת מאוקלהומה. תלמידי המשלחת עם ראש המשלחת צחי רולניק

ריקאית, והצלחתי להבין את המורכבות שלה, ואת גווניה השונים טוב יותר. כפי שבת ווגתי למשלחת מאוקלהומה ניסחה זאת: "באתי ללמוד על תרבות אחרת, אבל הגאווה והתקווה שלך בקשר למדינה שלך גרמה לי להבין שגם לי יכולה להיות גאווה בשלי, שהביקורת והמודעות לבעיות בחברה לא חייבות לבוא על חשבון הרגשת השייכות אליה". עד ששמעתי אותה אומרת את זה, לא חשבתי על עצמי כפי טריווית, אבל למדתי שהאופטימיות והתקווה שאני משתדלת לשמר, אכן משחקות תפקיד מרכזי בחיבור והשייכות לחברה, כמו גם בעשייה חברתית, בשיתופי פעולה ובפתרון בעיות.

כשחזרנו לארץ משרה התעופה JFK, האמריקאים גם הם הגיעו לישראל. הם טיילו בלעדינו בירושלים, ים המלח ותל אביב, ובימים אלו של אמצע נובמבר אנחנו מארחים אותם ומראים את ישראל מנקודת המבט שלנו.

ענבל וסלי, י"א/2

ראש המשלחת יוסי משען

זו היתה הפעם השנייה שלי בארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. בפעם הקודמת הייתי לחלוטין תיירת, הפעם נסענו לפגוש את האנשים מקרוב. מספר ימים לאחר החזרה מחופשת סוכות טסנו ארבעה תלמידי י"א ושישה תלמידי י"ב, בליווי של המורה צחי רולניק (שבהשראת המורים האמריקאים ביקש להיקרא "מר רולניק") אל אוקלהומה סיטי שבלב ארצות הברית. יצאנו למסע הזה בהתרגשות עצומה. לאחר כ-24 שעות טיסה הגענו ופגשנו את המארחים הנלהבים שלנו, תלמידי בית הספר לאמנויות Harding Fine Arts Academy. בילינו אתם שבוע באוקלהומה - כל אחד מחברי המשלחת הישראלית התארח אצל משפחה אחרת. חווינו את התרבות, האוכל, השפה, ובעיקר את חיי היומיום השונים של כל משפחה. אוקלהומה סיטי, על אף היותה העיר המרכזית של אוקלהומה, לא היתה מאוד דומה לערים הגדולות שאני מכירה. הבתים הם בתי קרקע, יש הרבה מאוד מרחב, ומתניידים ממקום למקום במכונית. המארחים לקחו אותנו לטייל בהרים, להסתובב ברובע האמנות, ואפילו לאצטרדיון של קבוצת הכדורסל המקומית הידועה "OKC Thunders". את השבוע השני בילינו בבירה וושינגטון ובניו יורק, שם השתתפנו בפעילות מאורגנת של תוכנית YASE מטעם הרשות הישראלית לחילופי נוער והקרן לידידות אמריקה-ישראל, ופגשנו קבוצות נוספות של בני נוער מערים אחרות בארצות הברית, ואת הישראלים שהתארחו אצלם. מלבד הסיוורים התיירותיים והזמן החופשי שניתן לנו לחקר עצמי של שתי הערים, התוכנית היתה מאוד מעמיקה ומגוונת. ניהלנו דיונים בנושאים מורכבים וחשובים, הקשורים לשיתוף פעולה בין מדינות, אקטואליה, פתרון משברים עולמיים, זכויות פרט וכדומה. מלבד זאת, למדנו להכיר אחד את השני, ומצאנו הרבה מן המשותף והרבה מן השונה בין החברה הישראלית והאמריקאית. המסע לארצות הברית והמפגש עם בני הנוער גרם לי לחשוב על המקום שלנו בעולם כישראלים, וכמו כן על הדברים המיוחדים את התרבות שלנו. לעומת זאת, הכרתי מקרוב גם את התרבות האמ-

Our Delegation to Bethany, Oklahoma

"what?... I don't think I heard correctly, did you just say that I was..."

"Suf," she said to me, "you are going to the Bethany, Oklahoma-Israel exchange delegation."

The first thing I felt was shock, the same way I feel right now, completely shocked, because you always wonder how did it get like this. You wonder, how it all began, because you just remember the way it ended. You remember all the 11 kids from Israel as this amazing group of friends, not as a group of strangers in a class room. You remember the way that you had a good time on the plane and not that at first you were seated 7 rows behind them. We will always remember what an unordinary experience this was for each one of us.

On our first day at Bethany High School we went with our partners to their class rooms, Math, Spanish, History and many more. We met their friends, sat next to them in class, danced in choir and learned how to say coupon correctly. After school all of us had some free time with our hosts alone and then we all went to the football game. A big part of Bethany High School is sports such as, football, basketball, cheerleading and more. At the game we learned more about the place we were staying, and the people from Bethany got to learn a lot about us too. We learned that they are not all cowboys that ride their horses to school and they learned that we don't ride camels. We learned that we are alike in some ways, like that we do have hotdogs, sidewalks and we do see the same moon. However, we don't have a big football league like they do, and our eating habits are different from theirs.

In the week we've been there, we went on a hiking trip, the school dance, thunder arena and many more exciting trips and all of them on the yellow American school bus. We got to see Oklahoma and Bethany in a way no tourist can ever see, and got the actual American experience.

On our last day in Bethany we had to say goodbye to all our friends, the people we met in their school and all of us started crying over people we only got to know a week before. All of us wanted to stay more, even live there, because leaving was so hard. We will never forget Stephen Barton our one and only number 12 that changed our thinking style.

On the 8th day, in 3:30 in the morning all the Israelis and our hosts flew to New York together, and went to the Pennsylvania Hotel in the middle of the city. We stayed at the Hotel for 2 nights and went to Times Square, to the United Nations, the Central Park and got to ride the subway a couple of times. It was the first time that most of us were in New York. It was amazing, the lights, the culture, everything was exciting. On our last night in New York, all the Israelis went to the Brooklyn Bridge and we realized that it was the end of our trip. We laughed about things from the trip, we got to know each other better and we were thankful for this opportunity.

We looked over the lights holding each other and there we stood, on the Brooklyn Bridge, 11 strangers. It's nothing when you think about it. Nothing, and everything at the same time.

Suf Rohas Naor, 7th/1

Tonight's gonna be a good night*

Our delegation consists of 2 Israeli teachers, 2 German teachers and 22 teenagers.

We arrived to Frankfurt airport when most of us don't know each other. At the exit' the German students were waiting for us with the warmest welcome.

Every day we went through activities and tours throughout the country. And at the evening we were hanging out with the delegation friends. I don't think I'm capable to comprehend the crazy amount of experiences I've accumulated there and the amazing people I've met.

For a week I was hosted by a foreign family that took care of me like I was their own daughter. They shared with me their way of life.

The delegation gave me a sister, experiences, new friends, family in Germany and full of new clothes.

Two weeks have passed since the delegation was over, and the feeling of excitement continues to rise every time I think of it.

* The title is taken from our delegation song

Achinoam Rosenbaum, 11th/7

למדנו דבר או שניים על התרבות הגרמנית. המשלחת להמבורג

איך אומרים צופים בגרמנית?

סיפורה של משלחת תנועות נוער להמבורג, גרמניה

הסתכלנו עלינו בעין עקומה, כשעשינו דבר שאצלנו נחשב ליומיומי.

היום האחרון היה חוויה מרגשת: לאחר שבוע שבילינו יחד עם הגרמנים, נאלצנו להיפרד בעיניים דומעות. הוחלפו מתנות ומילות פרידה בשדה התעופה ממש עד הרגע האחרון שבו נאלצנו להיכנס פנימה.

אין ספק שזו הייתה חוויה מלמדת, משמעותית ומרגשת.

להב נוח, י"א/5, ליאור אהביה, י"א/4

סיור עד לים הבלטי וארוחה בבית הצופים הגרמני. המשלחת להמבורג

המשלחת לברוקסאל עם נועם נדיר ועמיר אייל

ביום שני, 15 במאי, קמנו 13 בני נוער נרגשים בשעה 2:00 לפנות בוקר כדי לתפוס טיסה מיוחדת במינה. היעד: המבורג.

יצאנו מטעם בית הספר למשלחת ראשונה מסוגה בגרמניה. מה כל כך מיוחד בה? שהמשלחת הייתה מורכבת כולה ממדריכי תנועות נוער.

כשנחתנו בשדה התעופה בגרמניה, עייפים אך מרוצים, קיבלו את פנינו המארחים הגרמנים שלנו - מדריכי תנועות נוער גם הם. ימי המסע היו עמוסים בכל טוב - כל יום גילינו מקומות חדשים

בעיה. מסיור עד לים הבלטי, דרך פארק חבלים ותערוכת מי-ניאטורות שאין כמוה. ביקרנו גם במחנה הריכוז נוינגמה, שם, יחד עם המארחים הגרמנים, התחברנו להיסטוריה המקומית ולקורבנות. בכל ערב קינחנו בארוחה תוצרת בית בבית הצופים הגרמני, שם שיחקנו, התחברנו, וראינו סרט משובח.

במהלך השבוע למדנו להכיר את התרבות הגרמנית. יכולנו למצוא נקודות דמיון בין התרבות שלנו לשלהם, אך היו כמה מקרים שבהם התמודדנו עם התנהגות יוצאת דופן, עבורנו. כמובן, אותו דבר התנהל מהצד השני: גם הגרמנים לעתים

אגרון בבטן

שום דבר לא הכין את רם לוי לצונאמי
הרגשי שעבר במסע לפולין

בשבוע שעבר חזרנו, תלמידי שכבת י"ב, מהמסע לפולין. אומרים עלינו שאנחנו דור ציני, חסר רגשות, שמתקשר דרך הסלולרי והוואטסאפ.

אני לא יוצא מהכלל בעניין הזה.

וכך התייחסתי למסע לפולין, טרטור אינסופי של ימי הכנה מייגעים, דיבורים ודיבורים על שורשים, ציונות, התחברות... והזרמות לצאת לטיול עם החברה.

כך היה גם בשדה. הייתה מעט התרגשות. משהו זו שם בפנים. זו הייתה בעיקר התרגשות לקראת מסע אל הלא נודע; שבירת השגרה; היציאה מהכיתה.

שום דבר לא הכין אותי לצונאמי הרגשי שעבר עליי בימים הבאים. ודווקא כשאתה הכי פחות מוכן לזה, זה אווז אווזך עמוק בבטן ומטלטל אותך.

אדיש ככל שתהיה, אתה לא יכול להיות לא אכפתי כלפי מראות הזוועה שראינו. שום אדם, יהא הציניקן הגדול בעולם, אינו יכול להביט בפיסת ההיסטוריה המזוויעה הזו ולהישאר מחוסר רגש. כל יום היה אגרוף עמוק בבטן התחתונה. להיות במקום שבו נרצחו רבים כל כך באכזריות כזו. לגעת בקירות חררי הגזים, לגעת בקרונות שבהם הובאו היהודים לקראת רציחתם. להביט באנדרטת האפר. לחלוף ליד הרי הנעליים. לחוש עמוק עמוק בפנים את מה שקרה במקום שבו אתה עומד לפני כ-70 שנה.

לרגע אתה שם. אתה כבר לא הנער או הנערה המגיעים מרמת השרון השלווה, אשר חייהם מתנהלים על מי מנוחות והם מוגנים ומחובקים.

כך לרגע אתה נער או נערה, ילד או ילדה, גבר או אישה בגטו; סובל מחרפת רעב נוראה; לובש מדי אסיר עם טלאי צהוב; יודע שקצת קרב. להרף עין אתה נכנס לתאי הגזים, משאיר את בגדיך בחוץ ומריח, כן, כמעט מריח את גז המוות המזוהם פנימה.

לזמן קצר אתה מביט הצידה, למעלה, למטה, לראות אם קצין נאצי אינו מסתכל עליך ומתכנן לפגוע בך.

פתאום הזמן עצר מלכת. בקור, הכל כך לא אופייני לארצנו, ביערות האינסופיים, במבנים הלבנים האירופיים, אתה שם. כל כך שם. בא לך לצרוח ולזעוק זעקת שבר נגד חוסר הצדק המשווע, נגד חוסר האנושיות, נגד אוברדן צלם אנוש.

וגם אם תזעק או תזעק, תצעק או תצרח, אין מי שישמע. אתה מתעורר מהחלום ומבין מהי המצווה המוטלת על כל אחד ואחד מיחידיו העם הזה, ועל העם כולו. לעולם לא עוד!

נוחתים בכך גוריון. ממוטטים מעייפות. הרגשות גואים והחוויות ממלאות וגורשות.

ובחזרה לשגרה, ללימודים, למטלות, למחויבות.

אבל משהו נצרב. משהו כבר לא יהיה כפי שהיה.

לפתע אתה מבין שאתה חלק ממהוה שהוא הרבה יותר גדול ממך.

שגם עליך, כמו על כל האחרים, מוטלת החובה.

וכעת אי אפשר לשכוח אותה. היא מוחשית, ממשית, אמיתית.

רם לוי, י"ב/3

ועוד
היה
לנו....

מוזיקה והיסטוריה נפגשים

סיום י"ב תשע"ז. כבוד!

בוקר נפלא בקונצרט היסטוריה ומוזיקה בהדרכת רועי מירון ואיילת ליפשיץ

שחזור תמונות מההיסטוריה

אני יודע מה עשית בקיץ האחרון

קסניה, בט וקטיה חזרו הביתה בחופשת הקיץ והן משתפות

בשנה הזו כבר יותר קל לגור בישראל, כי אנחנו מבינים עברית יותר טוב ומדברים טוב. אני מקווה שגם השנה יהיה כל כך טוב להיות בכפר, כמו שהיה בשנה הקודמת!

בט סמודד

רציתי לחזור לכפר

אני בתוכנית נעל"ה כבר יותר משנה ואני יכולה להגיד שזאת תוכנית קשה, אבל היא נותנת לכל ילד הזדמנות להצליח בלימודים וליהנות חלק מהחברה הישראלית. כמוכן, שלטוס לארץ אחרת, שבה הכל שונה מהארץ שלנו, זאת החלטה מאוד קשה לילד בן 13 או 14. אבל החיים בישראל זה באמת כיף בשבילי ובשביל כל החברים שלי.

בחופשת הקיץ הייתי באוקראינה עם ההורים והחברים שלי, אבל רציתי לחזור, כי אני מרגישה שישראל היא בית שני בשבילי, כי יש פה מורים וצוות הכי טובים בעולם. אני יודעת שהם אוהבים אותנו ותמיד רוצים לעזור לנו. בישראל גם מצאתי הרבה חברים שאני אוהבת, ותמיד יש לנו על מה לדבר ומה לעשות ביחד. אני שמחה מאוד שאני בכפר הירוק, כי זה מקום יפה וטוב לכל ילד שגר בו.

קטיה רזניק, י/10

תוכנית שנותנת הזדמנות. קטיה רזניק וחברים בנעל"ה

היה קצת מוזר. עוד פעם לגור בפנימייה, עוד פעם לקום כל יום מוקדם, בית ספר, לימודים. השנה החרשה יותר קשה מהשנה שעברה, מפני שהתחלנו להתכונן לבגרות, יש לנו יותר שיעורים ועכשיו אנחנו לומדים יחד עם ילדי השכבה הישראלים בכיתות. בשבילי זה כיף.

געגוע לאוכל של אמא

היה לי קיץ מדהים באוקראינה, מפני שעשיתי את כל התוכניות שלי לקיץ הזה. ברור שהיה לי קשה לחזור לנעל"ה וללימודים, אחרי שנחתי הרבה ויכולתי לבלות עם האנשים היקרים לי. גם ברור שהיה קצת עצוב לחזור לפנימייה שלנו אחרי שהייתי עם המשפחה שלי בבית, באוקראינה. קצת קשה אפילו לאכול בחדר האוכל אחרי שאכלתי את האוכל של אימא או סבתא.

מצד שני, יש בישראל ובכפר הירוק אווירה אחרת ממה שיש בבית, ויש לי פה חברים מהפנימייה, שכנות נחמדות וחברה מהכיתה. אפשר להגיד שנעל"ה, הפנימייה והכפר הזה הם כבר חלק חשוב מהחיים שלנו, ולמרות הקושי לחזור, יש רצון לעשות את זה וללמוד פה.

קסניה קרה, י/10

קשה בלימודים, קל בארץ

אני מאוקראינה ואני בת 16. אני בפרויקט נעל"ה וזאת השנה השנייה שלי בארץ.

בקיץ הייתי באוקראינה ולא חשבתי איך יהיה לחזור. עשיתי כיף עם החברים והמשפחה שלי ובכלל לא חשבתי על זה. אבל הזמן עבר והנה הייתי צריכה כבר לטוס חזרה לישראל. זה

מתחילים להכיר

לרה, ז'ניה, דוד ודניאל מספרים על השנה השנייה בכפר הירוק ובישראל

מעניין. עברנו כל הכיתה תמיד ביחד, וככה הפכנו יותר קרובים. אני אוהב את הכיתה שלי ואת החברים שלי וגם את המשפחה המארחת שלי, שגרה בצפון. אני חושב שבשנה הבאה אנחנו נהפוך לעוד יותר קרובים, ואני רוצה את זה.

דוד ברשד, ט/10

תלמידי נעל"ה בפתחת השנה

במגמת הרחבה

אני לומד בכיתה י/10 בכפר הירוק. השנה התחלתי להכיר את השכבה שלי. פעם אחת דיברתי עם הידידים החדשים שלי מהשכבה על הלימודים והבנתי שאני היחיד שבחר להרחיב שלוש מגמות לימוד. אני לומד פיזיקה 5 יחידות, כימיה 5 יחידות ורוסית 5 יחידות. אחרי כל שיעור אני אומר לעצמי: "איך יכולתי להיות בלי הידע הזה?!"

כל מי שלמד בכתי ספר אחרים בטח יסכים איתי שהלימודים בכפר הירוק מעניינים מאוד. לומדים כל יום הרבה שעות, אבל אני תמיד יודע שבשיעורים נלמד דברים מעניינים.

לדעתי, חינוך כללי רק עוזר לנו בהמשך החיים שלנו, ואני חושב שכל מגמה נותנת לי יתרון גדול בחיים.

דניאל בוגטריביץ', י/10

מצד שני, ללמוד עם ישראלים זה אומר שכל השיעורים בעברית, ולפעמים קשה לנו להבין ולקוח לנו יותר זמן לעשות שיעורי בית. עם זאת, אני מקווה שזה יעשה אותי יותר עצמאי וילמד אותי לא לפחד ממכשולים.

ז'ניה קורצ'ר

לפעמים קשה להבין. ז'ניה קורצ'ר וחברים

שיעורים מעניינים, חופשים מקסימים

כולם יודעים שהגעתי לישראל מאוחר מאחרים. הגעתי ב-4.12.2016, אבל כל השנה למדתי טוב.

עכשיו אני אוהב את ישראל. אני כותב את הרפלקציה הזו כשאני בדרונצק (אוקראינה) ואני רואה את ההבדל הגדול בין ישראל לאוקראינה. בישראל היה הכל טוב ונעים. היו לי הרבה חברים טובים, מורים טובים וגם צוות טוב בפנימייה.

כל השנה היו שיעורים מעניינים, פעילויות טובות וחופשים מקסימים, אבל סוף השנה היה הזמן הכי נעים, כי היתה לי חברה בת. בזמן הזה אנחנו תמיד היינו ביחד וזה היה נהדר.

היתה לנו גם תוכנית עשר בנושא המחזמר "גריז", וזה היה מאד

שנה שנייה בנעל"ה

נולדתי במולדובה והגעתי לישראל בשנה שעברה. בשנה הראשונה היה לי קשה להסתדר. לא היו לי שפה וקשר עם השכבה. אני מתחילה את השנה השנייה שלי בנעל"ה ובשבילי, השנה הזאת הרבה יותר קלה משנה שעברה, מכמה בחינות: רמת העברית שלי גבוהה יותר משנה שעברה ובזכות זה הרבה יותר קל לי לשוחח עם תלמידים מהשכבה, שאיתם אני שמחה ללמוד השנה.

אני מקווה שהשנה הזאת תהיה מתוקה ותעבור עלינו בקלות!

לרה וולימבובסקיה, י/10

השנה הרבה יותר קלה. לרה בטיול עם תלמידי השכבה

איך זה להיות ב-י' נעל"ה?

אני רוצה לספר לכם איך זה להיות בכיתה י' נעל"ה. כמו בכל מקום, יש לזה יתרונות וחסרונות. מבחינת היתרונות אני יכול לומר, שבהשוואה לכיתה ט', יש לנו יותר זמן חופשי ויש מגמות בחירה, כמו פיזיקה, ביולוגיה ורוסית. כמו כן, אנחנו לומדים במגמות עם ישראלים. זה עוזר מאוד לעברית שלנו וזאת ההזדמנות להתיידד עם תלמידים מקומיים.

מחזמר שלם בעברית

25 חבר'ה שעד לא מזמן לא ידעו מילה בעברית, עברו קשה והעלו את המחזמר "גריז" • היה מצחיק ומגבש

לומדים עברית עם מחזמר. נעל"ה העלו את "גריז"

הצגנו את ההצגה שלנו והבנו שיש לנו המון כוח, ושהקבוצה שלנו באמת הכי טובה. עבדנו קשה, אבל כשקשה זה אומר שאנחנו עולים. לכן אנחנו נעל"ה.

טשה גרבוזה, ט'10

שיר

אני אמרתי לך "סליחה",
ואז או אתה אמרת "בהצלחה".
זה היה מצב לא פשוט,
אבל אני לא הייתי כמו סמרטוט.
מצאתי כי את הכוח,
כי יש בראש שלי מוח.
ואתה היית טוב,
ועכשיו אנחנו חברים קרוב.

דוד ברשד, ט'10 נעל"ה

כשבתות שבהן נשארים הניכי הפנימייה בכפר, מעלות הקבוצות בליל שבת ערבים אמנותיים בפני יתר הניכי הפנימייה. הפעילות נקראת "תוכנית 10". התלמידים עובדים מול במאי מקצועי במשך כמה חודשים, ואחראים על התפאורה כולה.

ביום שישי 26.5 העלתה קבוצה א'2, כיתה ט' נעל"ה, את "תוכנית 10" המסורתית הראשונה שלה. במסגרת זו הקבוצה העלתה את מחזמר "גריז" - עם השירים הנפלאים של הסרט הידוע משנות ה-70, אבל שזור בתוך הסיפור את חוויית הגעתם ארצה של הניכי נעל"ה. ההצגה היתה תוססת, צבעונית, מצחיקה ומרגשת מאוד. את ההצגה, שהיתה בעברית, הציגו 25 נערים ונערות, שרק לפני שמונה חודשים לא ידעו מילה בעברית! כל הכבוד על העבודה הקשה של התלמידים והצוות כולו.

ש. א

התקופה המעניינית בשנה

זאת השנה הראשונה שלנו בכפר הירוק. לפי המסורת, כל קבוצה חייבת לעשות "תוכנית 10".

בהתחלה לא כל כך הבנו למה אנשים אומרים לנו שהזמן של תוכנית עשר זה הזמן הכי מעניין בשנה, אבל כשהתחלנו לעבוד על התוכנית, אז באמת נהנינו.

לילות בלי שינה, חזרות של שבע שעות ביום, צחוק ושמחה משותפים, רגעים מצחיקים והמון דיבורים בלילה, כשציירנו את התפאורות. לפעמים הוויכוחים הפכו אותנו קצת יותר קרובים אחד לשני. בבית הספר לא הצלחנו לשבת ולהקשיב, כי רצינו לישון, ובסוף המורות שלנו שיחררו אותנו לישון כמה שעות, כדי שנלמד טוב בשיעורים הבאים.

שתי הרצאות וטיול. נעל"ה באוניברסיטת תל אביב

הקסם האקדמי

הרצאות מעניינות, קפיטריה מגוונת וקמפוס מטופח - רשמים מביקור באוניברסיטת תל אביב

ביום שלישי, 26 בספטמבר, ביקרנו, תלמידי כיתה נעל"ה, במקום מאוד מיוחד, יפה ומוכר - אוניברסיטת תל אביב. התוכניות שלנו היו להקשיב לשתי הרצאות, לטייל באזור ולהכיר את הפארק היפה והקפטריה שנמצאים באוניברסיטה. כשהגענו למקום לא יכולנו להאמין שהכל שם היה אמיתי - האזור והבניינים הענקיים. שמענו הרצאות על קולנוע ומשפטים. בהרצאה על המשפטים למדנו על היסודות של המערכת המשפטית ביישראל: אילו חוקים יש נגד פשעים שונים ואיך הם עובדים. בהרצאה השנייה סיפרו לנו וגם הרגינו אשליה בקולנוע. בהפסקה ביקרנו בקפטריה מאוד נחמדה עם מגוון עשיר ואחר-כך טיילנו באזור, התבוננו בפסלים של אמנות מודרנית ושכחנו על הדשא. היה גם נעים מאוד לפגוש את המחנכת שלנו, יעל, ולראות את חדר העבודה שלה.

לא רצינו לעזוב את האוניברסיטה, כי באמת אהבנו את המקום הירוק והיפה הזה. בעקבות הביקור הרבה תלמידים התחילו לחשוב על לימודים שם בעתיד.

דורה ירושנקו, י'10

להתעלל או לכבד? זאת השאלה

דיון משפטי מעניין בשיעור לשון: האם לאפשר מירוצי-סוסים במדינת בלארוס

נכנסים בשערי הארץ. נעל"ה מגיעים לישראל

טען עוד, שכבר מזמן לא משתמשים באלימות כאמצעי כלפי הסוסים, וכי עבור רבים מירוצי סוסים הם עניין של תרבות ופרנסה.

העדים סיפרו לבית המשפט שהם עובדים עם סוסים במשך שנים רבות, ומעולם לא ראו התייחסות רעה ואלימה כלפי בעלי החיים האלה.

אז מי ניצח?!

בית המשפט של מדינת בלארוס החליט שהנימוקים של נציגי תנועת "גרינפיס" היו חשובים יותר, וכך התקבלה החלטה נגד מירוצי סוסים במדינה.

להתראות למירוצי הסוסים, ושלוש לשוויון.

תודה רבה לכם על תשומת הלב בנושא החשוב.

אנסטטיה גריגוריבה, י'10

אור ליום 25 בספטמבר 2017, התקיים דיון חשוב בבית המשפט של מדינת בלארוס, במסגרת שיעור לשון, בכי-תה גפן 35 בתיכון הכפר הירוק. הנוכחים היו תלמידי כיתה י"א/10 נעל"ה עם המורה עפרי שובל.

בית המשפט שמע את הטענות של עורכי הדין משני הצדדים וגם את הנימוקים של העדים וקיבל החלטה להטיל חרם על מי רוצי סוסים במדינת בלארוס. מהיום והלאה לא יתקיימו תחרויות סוסים במדינה שלנו.

להחלטה הזו קדמו נימוקים של נציגי "גרינפיס", ארגון מפורסם בכל העולם בזכות המעשים הדיפלומטיים שלו לטובת בעלי החיים. "אנחנו חושבים שמירוצי סוסים צריך להיות מחוץ לחוק", אמר במי שפט עורך הדין מטעם גרינפיס. הוא נימק את טענתו בכך שהמירוצי כולל אלימות רבה כלפי סוסים. הוא גם טען שלפני התחרויות נר תנים לסוסים הרבה תרופות וסטרוואידים, כדי שהסוס והבעלים שלו ינצחו. נימוק נוסף שלו היה תוצאות מחקר שהם ערכו לגבי מירוצי סוסים. לפי תוצאות המחקר, כ-1,000 סוסים מתים אחרי חמש שנים מתחילת ההשתתפות בספורט האלים הזה.

הגיע גם עד מטעם "גרינפיס", ולאדיסלב בוסל שמו, שהציג את עצמו כבעל סוסים וכמתנת בתחרויות סוסים. הוא העיד שראה בעיניים שלו איך בעלי סוסים אחרים מתייחסים אליהם: מכים אותם, משתמשים בחשמל ולפעמים אפילו לא נותנים אוכל לסוסים הזקנים. מנגד, דיברו עורך דין וחמישה עדים. טענות עורך הדין מהצד השני היו לא פחות חשובות: הוא אמר שסוסים עובדים אימונים ותירגולים רבים לפני התחרויות, דבר שגורם להם לא לסבול במירוצי עצמו. הוא

עושים את תל אביב. נעל"ה בסיור בעיר העברית הראשונה

מקבלים תעודות זהות. תלמידי נעל"ה

מתגבשים

ידיעות אחרונות
הכפר הירוק

צוות הווי מורים ועובדים

הלכנו בנחל, קטפנו דוברבנים בגולן וסיסקו חילק סנדוויצ'ים • המורים סיימו שנה בכיף וגיבושון

הבירה החזקים אופפים אותנו מכל עבר. להשלמת החוויה המשכנו לקטיף דוברבנים, ויצאנו ממנו עם מארו צנוע לאוהבינו שבכית. את המסע סיימנו באחת מנקודות התצפית המרהיבות ביותר ברמת הגולן - הר בנטל. לא נותר לנו אלא להודות לסיסקו על יומיים מרתקים ומלאי אהבה!

המערכת

עם סיום שנת הלימודים ארזנו מזוודות ויצאנו לצפון. בעלייתנו לאוטובוסים חילק לנו סיסקו צידה להמשך היום. נסחפנו להנאתנו בורם הנעים של נחל הקיבוצים, ומשם המשכנו אל גשר הרכבת מעל הירמון, שסיפורו ההיסטורי שבה את ליבנו. הגענו אל המלון לערב מלא בנוסטלגיה ישראלית וחגגנו בשירים ובריקודים. בבוקר שלמחרת ביקרנו במבשלת הבירה של הגולן, כשריחות

תפזורת מורים

מצאו את המורים: אריאל סלוביט, אילת מרום, סיסקו, הדר אגמון פרי, דפנה מנור, אסף גולדפרב, נעם נדיר, גלילה מולדבסקי

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

ע	ר	נ	ד	כ	ח	ל	ג	ד	ק	ל	כ	ד	ק	א	י	מ	ה	ג	כ
ג	נ	ד	ש	ז	ה	ד	ר	א	ג	מ	ו	נ	פ	ר	י	ג	ג	ל	ו
מ	נ	כ	ג	ד	ז	ק	א	ס	ג	נ	ה	ד	ב	ד	א	מ	ו	י	ח
ש	ד	ה	י	ע	ר	ה	ר	פ	ה	ע	כ	ג	א	ע	נ	ט	ר	ל	ש
ב	כ	ג	ר	ט	ז	ל	ע	ג	ה	א	ע	ה	ג	ד	ר	ע	ח	ה	ס
ב	צ	י	ט	י	ס	ק	ו	כ	ד	ד	ז	צ	מ	י	א	ע	מ	ח	
ג	ע	ק	ק	ש	ג	ע	ו	ל	ד	ר	פ	ה	כ	ג	ל	מ	י	ו	ט
ז	י	ו	ר	כ	ד	ג	ה	ד	כ	ד	נ	ב	ג	כ	י	ל	ר	ל	נ
צ	ג	ת	כ	ד	ר	צ	נ	פ	ס	ד	ה	מ	ג	ש	ק	י	ע	ד	ג
ש	ד	ר	ג	ה	ג	ד	ס	ר	ר	ל	מ	ה	ד	ב	ש	ק	צ	ב	ד
כ	ט	ר	צ	ק	פ	כ	ע	ב	כ	א	נ	כ	ק	ד	מ	ב	ט	ט	ק
ע	ר	ג	ד	צ	ע	ג	ר	נ	י	ש	ו	ע	ק	ד	ה	ב	ח	ק	צ
ד	ר	י	כ	ד	צ	ה	ת	ל	ת	מ	ר	צ	מ	ג	מ	ל	ר	י	ה
ע	כ	ג	ר	ט	ת	ה	מ	כ	ג	ע	ד	ק	ת	נ	ש	ח	ט	נ	ר
צ	ר	ת	ע	כ	ג	ר	ד	ב	ו	א	ד	נ	ח	ק	ד	ד	א	ד	ק
ד	ב	י	א	ג	ו	ת	ג	מ	י	ד	צ	ק	ד	כ	ה	י	כ	ג	ח
ל	ע	צ	ב	מ	ג	ד	ב	נ	מ	ל	י	ו	א	כ	ג	ג	ר	ד	ד
ג	ר	א	י	ה	ב	ס	ג	ל	ח	י	ו	ט	א	ק	ב	ד	ז	ש	ב
ע	ה	ג	י	כ	י	ר	ק	א	ר	י	א	ל	ס	ל	ו	ב	י	ס	ו
י	ט	ג	ר	י	מ	ה	ס	ג	ל	י	ט	ל	ט	ד	ש	ס	ז	ו	ק